

Phồn Hoa Thịnh Khai

Contents

Phồn Hoa Thịnh Khai	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Thượng	2
3. Chương 1-3: Hạ	6
4. Chương 2-1: Thượng	11
5. Chương 2-2: Hạ	14
6. Chương 3-1: Thượng	20
7. Chương 3-2: Hạ	25
8. Chương 4-1: Thượng	30

Phồn Hoa Thịnh Khai

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, nhất thụ nhất công, bá đạo cường công ôn nhu cố chấp thụ, HEPairing: Triệu Hi x Chung NhuậnY d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-hoa-thinh-khai>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Edit: Tình Nguyệt.

Tường Thái mùa xuân năm thứ sáu.

Đầu xuân năm ấy xuất hiện nhiều hiện tượng kỳ lạ, mặt đất bỗng nhiên chuyển ẩm, cây cối xuân ý dạt dào, đến thời điểm cảnh liễu hồng thắm bên bờ hồ lấp ló dưới những tán lá xanh động lòng người, thì thời tiết lại chuyển tiếp đột ngột, chỉ trong một đêm, bông tuyết trắng xóa tựa như lông ngỗng rơi xuống dày đặc cả kinh thành, khắp phố lớn ngõ nhỏ chỉ thấy một mảng tuyết trắng mênh mông, rét thấu ba thành linh kéo tới khiến cho mọi người một lần nữa cảm nhận được cái khốc hàn của ngày đông buốt giá.

Trời đột nhiên chuyển lạnh, ai nấy cũng đều dừng lại hỏa lò vừa mới đẹp xuống, những người buôn bán thì tạm thời đóng cửa nghỉ ngơi, tránh ở trong nhà sưởi ấm, một tay ôm lão bà, một tay ôm hài tử ấm áp cùng nhau từ từ vượt qua đêm dài đằng đẵng.

Đêm đã khuya, những ngọn đèn vàng leo lắt từ các ngôi nhà dân ven đường dần cạn dầu mà vụt tắt, đêm tối ở nơi đây, trừ bỏ phu canh cùng những lão nhân nghèo khổ cô độc cố sức đốt đèn buôn bán hồng nhật nhanh thêm vài đồng, thì không có ai nguyện ý xuất môn. Tuyết rơi trong đêm yên tĩnh mà tịch mịch, lặng im không một tiếng động, vô thanh vô thức, bông tuyết trắng xóa phiêu phù trên màn đen thăm thẳm của đêm tối giá lạnh, lặng lẽ giúp cho mặt đất, mái ngói thay một tầng y trang ngân bạc.

Trên con đường cái vốn dĩ không người qua lại, bỗng dưng từ xa xa xuất hiện một chuỗi dấu chân. Dấu chia kia bước sâu bước cạn, cách nhau một khoảng cách dài. Một người, đơn độc lẻ loi, thất tha thất thểu đi trên tuyết. Cước bộ y phù phiếm, thân hình kia lay động hết trái rồi lại phải, y tự rộng dài phi vũ theo gió trong không trung.

“Tuyết thật lớn a, rơi đi, cứ rơi nữa đi, rơi thật nhiều vào, rồi đem hết thấy những thứ xấu xa dơ bẩn trên thế gian này giấu đi.” Y như cuồng như điên, vừa bước đi xiêu vẹo trong tuyết lớn, vừa lẩm bẩm những thứ vô nghĩa.

Vừa mới đi thêm được hai bước, bỗng dưng y vấp phải một hòn đá bị tuyết che lấp, gục dài trên mặt đất, y vùng vẫy vài cái, lại thêm bông tuyết mềm nhuyễn cuốn lấy quanh người, làm cách nào cũng không đứng dậy được, hàn ý xuyên thấu qua miên y (áo bông) mỏng manh, làn da vốn quen ẩm áp lập tức co lại, những nơi bị hàn lãnh xâm nhập khẽ run lên. Nhưng y cũng không phản ứng gì, cứ dờ dẩn ngồi đó nhìn hoa tuyết rơi trong không trung, cánh tay nhẹ vươn ra, một mảnh tuyết hoa chậm rãi đáp xuống trên bàn tay y, rồi tan vỡ thành nước, cánh tay thần thờ buông xuống, đã hết rồi, tất cả mọi thứ đã hết rồi, nếu như vậy thì hãy để thư sinh y trở thành một người điên vô âu vô lo đi, thế còn hơn là một kẻ tỉnh đấng cay lạc bước chốn nhân sinh.

Y vẫn không nhúc nhích, thân mình đổ sập trên nền tuyết, từng phiến, từng phiến tuyết hoa rơi trên người y. Hàn ý từng trận này đến trận khác, từ buổi sáng đến giờ chưa ăn một thứ gì khiến cho dạ dày co rút, đau đốn dâng lên, răng theo hơi lạnh đánh lập cập vào nhau, ý thức của y dần dần lạc mất, cảnh xưa những tưởng đã quên lại bất chợt hiện lên trong đầu.

Nhуậп, dẫn ta đi đi!

Muốn thú con gái ta? Nằm mơ đi! Chỉ là một tên thư sinh cùng khổ mà dám mơ tưởng cóc ghẻ ăn thịt thiên nga?

Ha ha, tên thư sinh điên này có gan đắc tội tướng quốc đại nhân, quả thật rất giỏi a, để ta coi y có kết cục như thế nào!

Mau cút ra ngoài! Không có tiền còn dám ở khách điểm? Người cho là người là ai? Bất quá là một tên thư sinh nghèo nàn thôi!

Nhуậп, Nhуậп ——

Những lời mắng nhiếc chanh chua, những tiếng cười khẩy lạnh lùng, những lời cầu xin khốn khổ, những tiếng chế ngạo, điệu cợt, tất cả đan vào thành một mảnh, khiến vẻ mặt y dần dần méo mó lại.

Nguyệt, thực xin lỗi, là ta vô dụng ——

Ý thức chậm rãi viễn li, một mảnh yên tĩnh vô tận bao trùm lấy y, tựa như tất cả đều rơi vào khoảng không trống trải, chỉ còn lại có một khối thể xác vô dụng. Trước khi mất đi cảm giác cuối cùng, bất chợt y nghe được, trên nền tuyết, có tiếng bước chân đi tới, rất nhẹ.

“Ai nha, tiểu thư, nơi này có người!” Một thanh âm thanh thúy, uyển chuyển vang lên.

Sau khắc đó, hắc ám đã hoàn toàn bao phủ lấy y. Vô thanh vô thức, y rơi vào khung cảnh hư vô, mờ mịt.

2. Chương 1-2: Thượng

Edit: Tỉnh Nguyệt

~*~

Thần thức pháp phòng trôi trong không gian vô định, từ nơi nào đó, có một thanh âm đang gọi y, là giọng nữ nhu mềm dịu dàng, thoảng tưởng từ nơi xa xa vọng tới, lại tựa như gần ở bên tai, thanh âm kia, y nghe rất quen thuộc, đúng rồi, ở bên dòng suối, ở trước hoa viên, ở bên bình phong, y đã từng chuyện trò với

người ấy, y vẫn còn nhớ rõ giọng nói ấy ôn nhu biết chừng nào, thiện người hiểu ý, từng chút một thấm dần xuống đáy lòng, khiến cho y không thể ngăn mình bỏ đi cái ngang ngạnh, tâm tư dần dần chìm xuống, nhẹ nhàng lắng nghe người ấy, không còn cái bộ dáng ngỗ ngược ngày nào.

Nhưng tại vì sao, dù có cố gắng đến mức nào, y vẫn không thể thấy được diện mạo của người ấy, người mà y đã từng tâm niệm chính mình sẽ nhớ mãi không quên?

“Công tử, công tử!” Thanh âm nhu hòa kia vẫn tiếp tục gọi y, ngữ khí mang theo mười phần lo lắng.

Y cố gắng mở mắt ra, là nàng phải không? Mí mắt dường như bị vật nặng ngàn cân đè xuống, cố gắng thử vài cái, y mới miễn cưỡng mở mắt ra được.

“Công tử, người tỉnh rồi sao?” Theo đó, một tiếng hoan hô tràn đầy kinh hỉ vang tới, đập vào mắt y là một khuôn mặt thanh tú diễm nhược.

Y chợt thất vọng.

Không phải nàng...

“A di đà phật, cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Công tử, người cảm thấy sao, có chỗ nào không thoải mái không?” Mĩ diễm nữ tử cất tiếng hỏi, đôi mày ngài được tô vẽ một cách tỉ mỉ thoáng nháu lại, tất cả phong tình vạn chủng đều phô bày dưới đôi mi sao. (đuôi lông mày)

“Ta.....” Y định mở miệng, mới cảm thấy yết hầu khô khốc, không thể phát ra âm thanh, chuyện gì đã xảy ra? Mới vừa tỉnh lại nên ý nghĩ của y chỉ là một mảnh hỗn loạn, nhưng rất nhanh, Chung Nhuận đã hiểu ra. Chợt nhớ tới cái đêm lạnh cóng, y ngã mình xuống đất, chôn thân vào tuyết lạnh, y liền vội ngăn lại dòng hồi tưởng đang mãnh liệt nổi lên, Chung Nhuận cũng không muốn nhớ tới bất kỳ thứ gì nữa. Khẽ nhắm mắt lại, ổn định tâm trí, rồi mở ra, trước mắt y là một nữ tử xinh đẹp, ắt hẳn là nàng đã cứu y?” Tạ ơn..... Tạ ơn cô nương.....” Từ trong cổ họng, những ngữ từ rời rạc vang lên, tuy rằng sớm có dự cảm, nhưng thanh âm khàn khàn khó nghe vẫn làm y hoảng sợ.

“Công tử, người tỉnh là tốt rồi, trước tiên đừng vội nhiều lời, mau uống cho hết bát dược này đã.” Nữ tử xinh đẹp nở nụ cười.”Tiểu Linh.” Nàng gọi thị nữ của mình tới, “Mau đỡ công tử ngồi dậy.”

“Vâng, tiểu thư.” Thị nữ thanh tú vội vàng bước tới, giúp y nâng dậy thân người vô lực.

Y dựa vào đầu giường, uống bát dược còn nóng hơi hơi. Dược thủy vừa mới xuống bụng, nhiệt khí lan tỏa toàn thân, thân thể cứng ngắc tựa như tảng băng dưới ánh thái dương từ từ tan dần, thư thái rất nhiều, yết hầu cũng không còn rất bỏng, đau đớn như hồi nãy.

Y một hơi uống cho xong bát dược, thị nữ mới tới thu bát đi.

“Tại hạ Chung Nhuận, tạ ân cứu mạng của cô nương.” Khẩu khí của y còn vương chút nặng nhọc, gắng lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh.

“Cô nương không chỉ có cứu mạng của người, trong lúc người hôn mê còn tìm mọi cách chăm sóc, thư sinh kia, người nghĩ một câu cảm ơn thôi là đủ hay sao?” Thị nữ thanh tú kia bỗng dưng xen miệng vào.

Mĩ diễm nữ tử vội trách mắng: “Tiểu Linh, không được nói lung tung.”

“Vị cô nương Tiểu Linh này nói rất đúng, đại ân đại đức của cô nương người, tại hạ nhất định sẽ hồi báo.” Chung Nhuận thẳng thắn nói.

“Thư sinh, lấy thân báo đáp cũng được.” Tiểu Linh mở miệng hi hi ha ha.

Lời này lại khiến hai người một phen xấu hổ.

“Nha đầu chết tiệt, không biết giữ miệng gì hết!” Nữ tử hờn dỗi.

Tiểu Linh le lưỡi.

“Tiểu nha đầu này bị ta nuông chiều từ nhỏ, không biết trên dưới gì hết, hy vọng công tử sẽ không để ý.” Nữ tử chỉ đành mỉm cười, nói.

“Tiểu Linh cô nương hồn nhiên hoạt bát, quả thật người gặp người thích.” Chung Nhuận khụ một tiếng cho thanh cổ họng rồi mới nói tiếp, “Xin hỏi cô nương xưng hô ra sao? Còn nơi đây là chốn nào?” Y nhìn quanh bốn phía, giáng hồng trường rũ khắp nơi, trác ki được khắc hoa tinh xảo, hương huân được khéo léo đặt trên một chiếc giá sơn trạm cầu kì, từ bên trong, một cổ hương thơm say lòng người phảng phất tỏa ra. Trong phòng được bài trí rất tinh tế, nhưng y vẫn không khỏi cảm thấy có đôi chút kỳ quái, dù cho Chung Nhuận chưa từng bước vào khuê phòng của bất kì cô nương nào, y cũng biết cách bài biện như vậy không khỏi quá mức quyền rũ phong lưu.

“Công tử không cần đa lễ.” Nữ tử thoáng nghiêng mặt đi, “Người có thể gọi ta là Tuyết Yên, tiểu nữ tử vốn không họ.” Nàng hơi dừng một chút, rồi ngập ngừng nói, “Nơi này là Hàm Hương Viện.”

Chung Nhuận hít một hơi lãnh khí thật dài, cho dù y đến kinh thành chưa đầy một năm, nhưng cũng đã nghe qua đại danh của Hàm Hương Viện.

Hàm Hương Viện này, là thanh lâu nổi tiếng nhất ở Đông kinh, các cô nương ở trong đó, mỗi người đều tài mạo song toàn, biết ngâm thơ đánh đàn, lại hiểu người, thiện ý, ôn nhu săn sóc, có không biết bao nhiêu quý nhân tài tử tha thiết, ước mơ có được một hồng nhan tri kỷ, mỗi ngày, sau khi ánh tà dương cuối cùng chợp tắt, trước cửa Hàm Hương Viện đều đậu đầy những cỗ mã xa sang trọng, người người chen chúc nhau, thật đúng với cảnh, dập dìu tài tử giai nhân, ngựa xe như nước, áo quần như nêm.

Không thể tưởng được người cứu y là cô nương trong Hàm Hương Viện, cái sự trở trêu này khiến y không khỏi cười khổ. Khi xưa, đối với hành động bảo dưỡng nữ tử phong trần của mấy người bạn đồng môn, y đã từng cười nhạt, Chung Nhuận cho rằng nữ tử từng trải phong sương, cho dù có xinh đẹp đến cách mấy thì cũng là chỉ là con rối mặc người bài bố, đều là những kẻ vô tình vô nghĩa, bề ngoài tựa như trọng tình, thâm sâu, trong nội tâm thì lại trống rỗng, bạc bẽo. Ông trời quả thật trêu ngươi mà, ngay tại lúc y nghèo túng nhất, không những không ai nguyện ý vươn tay giúp đỡ, mà thậm chí còn bị người ta khinh khi, chơi trò bỏ đá xuống giếng, thì người cứu tánh mạng của y cũng là người từng bị y tối khinh bỉ nhất trong quá khứ. Đời... đúng thật là mỉa mai.

Giờ khắc này, rõ ràng là đang ở tại Hàm Hương Viện, nhưng trong lòng y không hề có chút phản cảm, đó chẳng phải bởi vì Tuyết Yên là người cứu y, mà sau khi đã trải qua một khoảng thời gian long đong lận đận, nhận thức của y có chút thay đổi. Trong quá khứ y thường thường cười chê người khác là cổ hủ, hôm nay ngẫm lại chính mình khi xưa, nguyên lai cũng là một kẻ câu nệ quan niệm thế tục.

“Công tử, công tử?”

“A?” Y phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Tuyết Yên cúi đầu xuống, “Nếu công tử ngại chốn yên hoa người đến kẻ đi, thì chỉ cần đợi cho đến khi thân thể công tử khôi phục lại, tiểu nữ tử sẽ lập tức đưa công tử đến nơi khác đi tĩnh dưỡng.”

Y hoảng sợ, vội vàng giải thích, “Tuyết Yên cô nương xin đừng hiểu lầm, ta không có khinh khi gì cô nương hết, cô nương với ta đều là người lưu lạc thiên nhai, thân bất do kỷ, có gì lại có ghét bỏ ở đây?” Nguyên bản y muốn giải thích, lại nghĩ đến cảnh ngộ của mình, Chung Nhuận tránh không khỏi thở dài ảm đạm.

Sĩ nông công thương, người đọc sách trước khi đỗ tiến sĩ thì cũng không thuộc tầng lớp, đẳng cấp gì, mỗi người đều muốn “Học nhi ưu tắc sĩ” (học giỏi để làm quan), nhưng trên đời này, có bao người làm cá chép vượt vũ môn? Đại đa số mọi người chỉ có thể ở hồi hương sống quãng đời tầm thường vô vị còn lại thôi. Cho dù tài năng của mình may mắn được người thưởng thức, một ngày vào triều làm quan, cũng khó tránh khỏi cái cảnh khúm núm dựa hơi quyền quý, mặc người an bày. Nữ tử phong trần, một đôi tay ngọc vạm vỡ người gỏi, kẻ được gọi là quan nhân tôn quý làm sao mà chưa nếm qua cho được? Tâm linh của bọn họ, so với thân thể của nữ tử càng dơ bẩn hơn nhiều.

“Thứ cho tiểu nữ lỗ mãng vô lễ, tiểu nữ không biết có chuyện gì đã xảy ra với công tử, nhưng sự tình đã như thế, thì chỉ đành xin người chớ lo nghĩ nhiều, vạn sự xin lấy kiện khang, bình an làm trọng.” Tuyết Yên nhay bén nhận ra được nỗi thương tâm của y, cho nên hảo ngôn khuyên nhủ.

Chung Nhuận đang muốn mở miệng, không nghĩ tới lời mình còn chưa nói ra khỏi miệng, lại tiếng thét của Tiểu Linh ngăn lại.

“Chung Nhuận! Ta nhớ ra rồi, trách không được cái tên nghe quen tai đến vậy. Tiểu thư, y là Chung Nhuận a, chính cái tên Chung Nhuận viết thơ từ rất khá, được nhiều người yêu thích đó!” Tiểu Linh cả kinh kêu lên.

Tuyết Yên hoảng hốt, ngập ngừng hỏi: “Công tử, người chính là vị Chung Nhuận kia sao?”

Chung Nhuận mù mờ, y chưa bao giờ nghĩ đến thanh danh của mình lại vang đến tận thanh lâu này, tuy rằng thơ từ y viết không ít, nhưng rất ít khi cho người bên ngoài, nữ tử thanh lâu làm thế nào mà biết được? Chắc hẳn là cùng tên cùng họ đi.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của y, Tuyết Yên cũng không nhiều lời, nàng đứng dậy, đôi môi đỏ thắm tựa chu sa khẽ ngâm: “Tế liễu chiết yêu, huân phong phác điệp, lệ nhân điểm ảnh tà dương, kim điệp phi khứ loạn hoa trung. Nguyệt nương hí vũ, cử tôn đối chúc, dục tiêu tâm đầu sầu, chầm yêu tư tự canh nhiều. Tiêm chỉ lộng huyền, đình thai cầm sắt, thanh tuyền tẩy địch linh thai, khước thị triền đăng nan liễu.”

Cảnh liễu nhẹ rũ cong, gió nam vờn cánh bướm, ánh tà dương điểm bóng phủ thê nọ, bướm vàng bay loạn giữa đóa hoa.

Nguyệt nương diễn vũ, nâng rượu đối ẩm, lòng người muốn tiêu sầu, chẳng ngờ sầu càng tăng.

Tiêm chỉ (ngón tay) đùa huyền cầm, cầm sắt chơ vơ giữa đài thai, thanh tuyền muốn tẩy mộ phần, lại ngại khó khăn ngăn trở.

Y giật mình, từ (thơ) này quả thật là do y viết, đó là lúc mà y mới vừa đến Đông Kinh, lúc ấy ở nơi xứ lạ quê người, tại một ngôi chùa hẻo lánh, mỗi khi đêm dài, y đều tưởng niệm đến “nàng”, nhớ đến những tháng ngày xuân xanh tươi đẹp thuở nào, thế nên mới viết nên một khúc từ này.

“Chung công tử, đây chính là do người viết phải không?” Tuyết Yên nghiêng đầu hỏi, búi tóc trên đầu nàng nhẹ lay động theo từng bước chân.

Nhìn từ một bên, sườn mặt của Tuyết Yên có điểm giống như “Nàng”, khiến y trong nháy mắt sinh ra hoảng hốt, nói: “Đây quả thực chính là do ta viết, chỉ không rõ là tại sao cô nương lại biết nó?”

Tuyết Yên mỉm cười, “Thơ từ viết hay, sẽ luôn có người thưởng thức. Tiếng lành đồn xa.”

Chung Nhuận thở dài, “Nếu cô nương biết thân phận, đương nhiên đã biết hoàn cảnh hiện tại của ta?” Chỉ sợ mấy tên thư sinh vốn không vừa mắt y đã nhân lúc sa cơ lỡ vận mà giễu cợt sự nghèo túng của y.

Tuyết Yên im lặng, sự trầm mặc của nàng đã nói lên hết thảy. Sau một lúc, nàng hỏi: “Công tử có tính toán gì cho ngày sau không? Nếu công tử không ngại thì tiểu nữ có thể cho công tử mượn lộ phí hồi hương.” Nàng thật cẩn thận dùng từ “mượn” để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của nam nhân.

“Tuyết Yên cô nương không cần cố kỵ điều gì, ta đã rơi xuống bước đường này, nếu lại cứ để tâm ba cái chuyện mặt mũi này nọ thì thật là cổ hủ.” Y lơ đãng cười nói: “Gia hương ta nhất định không thể trở về.” Trong nhà đã không còn thân nhân, người mà y muốn gặp lại không thể gặp được, giờ trở về thì có ích chi?

“Vậy ở kinh thành, công tử có bất kì thân bằng quyến thuộc gì không?” Nàng tiến thêm một bước thăm hỏi.

Y thở hắt ra, đẩy về đau đớn, cái gọi là bằng hữu này bình thường thì tới lui thân thiết, đến khi gặp đại nạn thì bỏ chạy lấy người, y đã sớm nhìn thấu, cũng coi như mua lấy một bài học kinh nghiệm đi, nhận bộ mặt thật của những kẻ sĩ khiếm tốn, chung quy so với việc cả đời bị người lừa gạt thì thà tự tin vào chính bản thân mình còn hơn.

“Trời không tuyệt đường người, ta có tay có chân, chẳng lẽ không sống được trong chốn kinh thành này? Cùng lắm là đi khuân vác kiếm sống qua ngày thôi.” Y cảm thấy thông suốt hẳn ra, lời nói hàm súc ý tứ lấy khổ mua vui.

“Không thể được!” Tuyết Yên lắc đầu, bắt một thư sinh từ nhỏ đã luôn cầm bút phải đi khuân vác khổ cực như thế thì chẳng khác nào ép y vào tử lộ. Nàng trầm ngâm một lát, “Tiểu nữ có một chủ ý, không biết Chung công tử có nguyện ý nghe hay không.”

“Nếu cô nương có cách nào tốt hơn, thì ta cầu còn không được.” Chung Nhuận không phải không biết nhìn người, từ nhỏ y đã phải vừa làm ruộng vừa đi học, gia cảnh cũng không giàu có gì, cuộc sống không thiếu phần khó khăn.

“Thơ từ công tử viết rất hay, nếu không chê, người có thể ở lại Hàm Hương Viện được không? Người giúp tỷ muội bọn ta viết khúc từ, chúng ta giúp người thiện thực (bữa ăn) cùng hoa tiêu (chi phí). Không biết tỷ muội bọn ta có vinh hạnh được công tử thương hương tiếc ngọc hay không?” Tuyết Yên bất an thấp thỏm nói.

Y sững sốt một lát, trong đầu còn sót lại một tia do dự, lại lập tức bị túi tiền rỗng tuếch xua tan, “Cung kính không bằng tuân lệnh, hiếm khi có được cơ hội như vậy, sau này đành làm phiền Tuyết Yên cô nương vậy.” Nhất văn tiền bức đảo anh hùng hán (Một đồng tiền đủ bức anh hùng), huống hồ y cũng tự nhận mình không có năng lực mà đi làm anh hùng.

Tuyết Yên cất tiếng cười thanh thúy, khê khuỵu gối nói, “Vậy thì Tuyết Yên xin thay mặt các tỷ muội trong viện tạ ơn công tử.”

3. Chương 1-3: Hạ

Xuân miên bất giác hiểu

Xứ xứ vấn đề điều

Dạ lai phong vũ thanh

Hoa lạc chi đa thiếu

Xuân ngủ chưa tỉnh giấc

Khắp nơi chim líu lo

Bóng đêm mưa thôi thúc

Hoa rụng buồn đợi xuân.

-:-Sưu Tầm:-:-

Hai tháng qua đi kể từ trận bão tuyết ngày ấy, mùa đông cuối cùng cũng lòng không cam, tình không nguyện mà ly khai, cô nàng mùa xuân khoác lên trên mình tấm sa y xanh biếc, khê khàng bước tới, xuân về khắp nơi, tuyết lạnh tan ra, cảnh liễu bên bờ lấm tấm những chồi non mơn mớn, từng đàn chim én kéo đuôi nhau bay về từ phương nam. Tiếng hót “Líu ríu” thanh thúy mở đầu cho một mùa tràn đầy sức sống. Mọi người đều bước ra khỏi phòng ốc tránh đông, tất cả nô nức rủ nhau dạo chơi giữa thiên nhiên để cảm nhận hơi thở của mùa xuân.

Trên con đường cái náo nhiệt, đông người qua lại, màn trường theo gió tung bay mời chào khách đến, điểm tiểu nhị đứng ở cửa lớn tiếng nhiệt tình tiếp đón lai khách đến từ tứ phương; bên dưới điểm, tiếng giã thuốc vang lên không dứt; còn bên lò rèn, tiểu nhị không ngừng bày ra các loại dao kéo sắc bén cho khách nhân xem; thuyền bè tấp nập qua lại trên con sông bắt ngang qua thành, từ tám phía, các loại thuyền hàng chen chúc lướt tới, khiến cả dòng sông vốn đã nhỏ hẹp nay lại chật như nêm cối.

Trên đường người đến người đi, rộn ràng nhộn nháo, tiếng cười nói vang vọng khắp phố, kiệu phu nâng thanh liêm tiểu kiệu thét to bảo người đi nhường đường; người thì gánh hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm, thần tình tươi cười, xởi lởi chào hàng cho mình; trên bãi đất trống đầu phố, tiếng chiêng trống rộn vang, nhóm nghệ nhân du tẩu giang hồ biểu diễn các trò mới lạ mà họ học được từ các nơi, mọi người tò mò liến lập tức vây quanh trong ngoài hơn ba vòng.

Cái náo nhiệt và phồn hoa nơi thành Đông Kinh trên thế gian này, bất cứ thành thị nào cũng không sánh bằng, nghiệp rượu kinh doanh càng ngày càng phát đạt. Nói tới nơi nổi danh nhất kinh thành, hỏi một trăm

người thì có đến chín mươi chín người nhắc đến nhất lâu nhất viện, còn một người kia không phải gốc tử thì chính là nông dân mới vào chốn thành thị không biết đông tây nam bắc là gì cả.

Lâu là cái gì? Viện là ra sao? Lâu chính là Thiên Nguyệt Lâu, chuyên bán tửu thực. Viện là Hàm Hương Viện, cái mà họ bán chính là nữ nhân, nói theo kiểu thô tục thì nơi đó chính là thanh lâu kĩ trại.

Nếu chỉ nghe như thế thôi thì nhất định sẽ có người thắc mắc, kinh thành không thiếu gì tửu lâu kỹ viện, vậy thì nhất lâu nhất viện này có điểm gì đặc biệt? Đích xác, những thứ mà nhất lâu nhất viện này bán trên cơ bản cùng một dạng nhưng lại có điểm khác biệt với các tửu lâu kỹ viện khác, nhưng chính cái điểm không giống đó đã tạo nên danh khí cho lâu và viện nọ. Cũng giống như người vậy, trên đời này người nào cũng có hai mắt, một mũi, một miệng, nhưng vì sao lại có người nhìn xuất sắc phi phàm hơn hẳn mọi người khác? Chính là bởi vì cái khí chất mi mục bất đồng.

Trở lại chuyện chính, nhất lâu nhất viện này có điểm gì khác biệt với tửu lâu kỹ viện bình thường? Trước tiên là nói về Thiên Nguyệt Lâu đi, Thiên Nguyệt Lâu bán rượu, là loại mà ngay cả đại mặc hảo hán cùng Giang Nam thư sinh đều tán thưởng là hảo tửu; bán thực, chính là mỹ thực khiến cả đại nội ngự trù đều phải mặc cảm tự ti. Trừ cái đó ra, lầu các ở Thiên Nguyệt Lâu tinh xảo hoa mỹ nhất trên đời, nó có ba tầng kiến trúc, độ cao gần với hoàng cung, đứng ở trên lầu ba, có thể quan sát cảnh sắc khắp thành Đông Kinh. Trong lầu hằng năm đều có thuyết thoại, bách hí (tập kỹ), ca vũ chờ để được biểu diễn, những người được mời tới đều là nghệ nhân nổi tiếng đương thời, bởi vậy nghệ nhân trong thiên hạ coi việc được tới biểu diễn ở Thiên Nguyệt Lâu là điều vinh quang nhất.

Thiên Nguyệt Lâu không chỉ có riêng phong lưu công tử hay phú gia tử đệ trong thành đến tác nhạc, nó cũng là nơi tập trung không ít các thư sinh rảnh rỗi bàn chuyện phiếm. Cơ hồ mỗi ngày đều có thư sinh mời bằng hữu lên lầu, kê một bàn mỹ tửu hảo thái, chỉ điểm giang sơn, thảo luận quốc gia đại sự, lúc nào cũng tranh luận không ngớt. Thiên Nguyệt Lâu chỗ dừng chân của các đại quan quý nhân, nói không chừng người ngồi ở phòng cách vách là nhân vật quyền quý đương triều, sí thủ khả nhiệt *, bởi vậy mỗi thư sinh đều hết sức cố gắng bình luận về thời sự thế cục, hy vọng có thể khiến cho đại quan chú ý, nếu được đề bạt chức vị thì tốt, nếu không thì tiến thân trở thành hiền tế càng hay. Những kẻ quyền quý cũng thường hay chiêu lãm nhân tài ở đây, ai cũng mong làm Bá Nhạc** biết xem mỹ danh thiên lý mã.

* là một thành ngữ Trung Quốc, cũng như câu phương ngôn của ta “đặt lửa lửa đỏ, đặt cỏ cỏ cháy” ý nói những người có quyền thế.

** Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Kế tiếp chính là Hàm Hương Viện, rượu Hàm Hương Viện bán cũng bình thường, thức ăn cũng bình thường, nhưng cả hai cái này đều không làm tiêu hao đi danh khí của viện, dù sao cái mà nó bán chính là nữ nhân, cô nương sinh hương hoạt sắc. Ở trước mặt nữ nhân xinh đẹp, quyến rũ, không nam nhân nào có tâm tư đi so đo rượu với thức ăn. Nữ nhân ở Hàm Hương Viện là loại tuyệt hảo, yếm sâu hoàn phi, xinh đẹp có, thanh tú có, động lòng người có, mạnh mẽ có, muốn loại cô nương nào ở đây đều có, các cô nương nơi này không chỉ có diện mạo thoát tục, mà còn đa tài đa nghệ, cầm kỳ thư họa không thứ gì là không giỏi không thông, không ít các tài tử phong lưu coi việc phụ xướng với các cô nương ở đây là chuyện tốt đẹp nhất trong đời người.

Nói xong nhất lâu nhất viện này, vậy nói tới nơi kim xuân phong lưu nhất trong kinh thành là nơi nào? Thứ mà các tài tử quyền quý đều đang chạy theo là cái gì? Chuyện đang được luận bàn say sưa nhất trong kinh thành là gì?

Thì là chuyện đến Hàm Hương Viện nghe khúc!

Gì! Đến Hàm Hương Viện nghe khúc có cái gì khác biệt chứ? Đành rằng các cô nương trong Hàm Hương Viện diện mạo thật sự xinh đẹp, nhưng có nơi nào mà lại không có nữ nhân? Người đang đưa lỗ tai tới những tường sẽ nghe được thiên sự mới lạ gì liền thất vọng hừ một tiếng, có chút khinh thường.

“Công tử, vậy thì người có điều không biết rồi.” Người nói chuyện cười díp cả mắt lại, “Cô nương Hàm Hương Viện quả thật xinh đẹp, khúc vũ của Hàm Hương Viện cũng thật rất êm tai, nhưng người biết đấy,

cô nương mỹ mạo cộng với khúc vũ êm tai còn cần phải có ca từ tuyệt hảo thì mới là thiên hạ mỹ sự. Ngẫm lại mà xem, một nữ tử kiều diễm với mười ngón tay thon nhỏ dạo trên tì bà cầm, đôi môi anh đào nhỏ nhắn, liêu nhân lại xướng ra những ca từ dung tục, thế chẳng phải là đại sát phong cảnh hay sao?”

Nghe thế, tú tài trẻ tuổi có điểm sầu bi mà thở dài, “Nói cũng đúng, đáng tiếc hiện giờ từ viết hay quả thật không nhiều, thích hợp để ngâm xướng thì càng ít hơn nữa.”

“Nhưng giờ thì không giống vậy nữa rồi.” Trung niên nhân vuốt vuốt mi tu (râu), khi người trẻ tuổi kia nghiêng người qua có ý muốn nghe, thì hắt lại làm ra vẻ huyền bí, khẽ mỉm cười.

“Người có nói hay không đây, như thế nào chỉ biết mỗi ăn uống thế!” Người trẻ tuổi sốt ruột chờ.

Trung niên nhân vẫn mỉm cười không nói, thẳng cho đến khi người kia nôn nóng đứng lên, ước chừng biết được lòng ham muốn của người kia, hắt mới mở miệng, “Tháng trước có một vị công tử viết từ vô cùng tốt đến ở Hàm Hương Viện, từ hảo tình thâm, mỗi khi xướng khúc từ do y viết, gương mặt của các ca kỹ nhất thời đều đỏ lựng cả lên.”

“Vị công tử này là ai?” Người trẻ tuổi hiếu kỳ hỏi.

“Tên của y là Chung Nhuận, là sĩ tử năm trước đến đây thi, đáng tiếc lại thi rớt, y thất vọng lang thang đầu đường xó chợ, lại may được hoa khôi đứng đầu bảng Hàm Hương Viện, Tuyết Yên cô nương cứu, cảm hoài ân tình của Tuyết Yên cô nương, y cam nguyện ở lại Hàm Hương Viện viết từ.”

Người trẻ tuổi thở dài: “Hóa ra cũng là dạng người như bọn ta sao, đáng tiếc, cho dù thi không đậu, thì ít nhất cũng có làm giáo tịch tiên sinh, thế nhưng giờ lại lưu lạc đến kỹ viện, viết từ cho thanh lâu nữ tử để mà kiếm sống, đại tảo tư văn a!” (ý chỉ phí tài)

“Lời này nghĩa là sao?” Trung niên nhân ngạc nhiên nói: “Người đọc sách các người không phải lấy việc được cùng hoa khôi hồ tương xướng hòa (đôi bên phụ xướng) làm chuyện may mắn hay sao? Tại sao lại nói vị Chung công tử kia đại tảo nhĩ nhĩ?”

“Chắc hẳn người là thương nhân đi.” Giật mình biết được thân phận của trung niên nam tử, tú tài trẻ tuổi tư thái cao ngạo đứng lên, trong mũi hừ ra tiếng khinh thường, “Người thật đúng là không hiểu chuyện, cùng thanh lâu nữ tử phụ xướng là tao nhĩ, nhưng vì các nàng mà viết từ thì thật bại hoại cho tầng lớp danh sinh chúng ta, người này quả thực đã bôi nhọ tư văn rồi!” Dứt lời, tú tài trẻ tuổi phát tay áo rời đi đi.

Trung niên nhân nhìn theo bóng dáng của người trẻ tuổi kia, cười khổ không thôi, triều đại trọng nông ức thương (coi trọng nông, xem thường thương), thương nhân có địa vị cực thấp, bất quá —— hẳn cảm thán, nếu phải sống đối trá để được trèo cao trên con đường hoạn lộ, thì hẳn thật tình thật nguyện cả đời làm một thương nhân không chú trọng thân thể của đối phương mà chỉ trọng tài năng.

Màn đêm buông xuống, nguyệt nương sáng tỏ giữa không trung bao la bát ngát, tản mát ra quang mang nhu hòa, phía bên Tây thành, bình dân tụ cư một mảnh hôn ám, đối với bá tánh thường dân mà nói, sau một ngày mệt mỏi, thì nên đi ngủ sớm, hơn nữa sáng mai bọn họ còn phải dậy sớm, làm việc cả ngày để kiếm đủ miếng ăn cho người trong nhà. Nhưng thanh y phường bên cạnh Tây thành thì đèn đuốc sáng trưng, kể đến người đi náo nhiệt vô cùng. Thanh y phường là nơi tụ tập tất cả các sòng bài, tửu điếm, thanh lâu thành nội, người thì tầm hoa vấn liễu, kẻ thì hy vọng làm giàu trong một đêm, người thì mưu cầu khoái hoạt, màn đêm vừa lộ ra, thì người người đã chen chúc nhau, oanh ca yến ngữ, hô bằng dẫn bạn (gọi bạn gọi bè), ti trúc nhạc khúc, thanh âm huyền ảo cả một góc thành, cho đến khi sao mai lấp ló ở chân trời thì mới từ từ dịu xuống.

“Công tử, đại gia, lão gia quý nhân, thỉnh qua bên này, cô nương của chúng ta mỗi người đều xinh đẹp đáng yêu, muốn kiều diễm cũng có, muốn thanh thuần thì không thiếu, dạng gì cũng có cả.”

“Ôi, các vị gia môn (đàn ông) đừng nghe lời hắt nói, mấy cô nương bên nhà hắt đều xấu đến nỗi có thể hù chết người khác, các cô nương nhà ta mới là loại muốn dung mạo thì có dung mạo, muốn tài nghệ thì có tài nghệ, khụ, bên này nha các ngài!”

Trên con đường cái bên trong thanh y phường, các quy công đều cố gắng gào to, ra sức át tiếng lẫn nhau, sử dụng hết công phu của cái lưỡi để lôi kéo khách nhân.

Hàm Hương Viện cũng không ngoại lệ, mấy quy công đứng ở đại môn, tiếp đón khách nhân tới cửa cùng chào kéo những người qua đường.

Có một thư sinh, trên người mặc xiêm y đã bị tẩy nhiều lần đến mức trắng bệnh, đứng bên đường nhìn thật lâu, rồi sau đó mới ngập ngừng tiến đến đại môn của Hàm Hương Viện.

Quy công đứng ở cửa vừa mới nghênh đón quý nhân xong, hẩn quay đầu lại thì nhìn thấy thư sinh, khuôn mặt lập tức dài ra, hẩn phất tay nói: “Đi đi đi, chỉ là một tên tú tài nghèo kiết xác mà cũng dám đến đây đùa giỡn phong lưu? Mấy đồng tiền trong hầu bao nhỏ bé của ngươi chỉ sợ không đủ trả tiền trà cho chúng ta, còn ở đó mà đòi ngoạn cô nương? Đi đi, đừng ở chỗ này cản trở việc buôn bán của chúng ta.” Thanh âm của hẩn vừa to vừa rõ, khắp cả con ngõ nhỏ, mọi người đều nghe được, nhất thời tiếng cười chế nhạo phát ra khắp nơi.

Tú tài nghèo kiết xác bị cười đến mức đỏ mặt tía tai, chỉ hận ở đây không có cái lỗ để y chui vào.

Thấy mọi người cười to, quy công càng đắc ý hơn, hẩn đang tính nói thêm vài câu nữa, đột nhiên có một thanh âm hàm tiếu truyền tới, “Nhị Giáp, ngươi vẫn là cái loại mắt chó chỉ thấy được người thấp thôi sao?”

Nói cái giống gì thế? Quy công bị gọi là “Nhị Giáp” bừng bưng tức giận, hẩn ngẩng đầu trông thấy người tới, trong chốc lát, những lời thô tục mắng chửi chuẩn bị xuất ra liền vội vã thu gọn về, biểu tình nhanh chóng biến hóa, mi mao giương cao, miệng nhếch lên, nở nụ cười ti tiện lấy lòng, “Sao lại nói thế được? Tiểu nhân thấy y ăn mặc nghèo nàn, chỉ sợ y tiêu hết bạc ở đây rồi không có tiền dưỡng gia, nên mới không cho y đi vào, tiểu nhân thật sự chỉ có một mảnh hảo tâm thôi. Ngài không thể trách tiểu nhân a.”

“Nga, phải không? Không thể tưởng tượng được lòng của Nhị Giáp ngươi còn thiện lương đến độ vậy nha?” Người tới tựa tiểu phi tiếu nói, tiểu dung nở rộ trên khuôn mặt tuấn đạt khiến không ít người chưa uống đã say.

“Đó là đương nhiên!” Nhị Giáp đồng dạng nói.

Người tới không biết nên khóc hay cười, tên Nhị Giáp này miệng lưỡi ngọt xót, tới miệng của hẩn, thứ gì cũng có thể từ đen thành trắng, từ trời biến thành đất, da mặt lại thật dày, quả thật là một nhân vật hiếm có à nha.

“Ôn tướng quân mới trở về sao? Tuyết Yên cô nương nhà ta ngày đêm tương tư ngài, sầu não không thôi, từ lúc tướng quân tới biên cương, Tuyết Yên cô nương ngay cả cơm không ăn, trà không uống, cả người suy nhược, dung nhan tiêu tụy không ít đâu.”

Ôn tướng quân? Người bên cạnh đang khuyñh thân nghe lén, thấy được Nhị Giáp xưng hô như thế, nhất thời hít một ngụm lạnh khí thật dài, vị công tử trẻ tuổi, dáng người tu trưởng, diện mạo xinh đẹp nho nhã này chính là Ôn tướng quân đại danh鼎鼎 thiên hạ đó sao? Không thể nào sai được, trong triều chỉ có một Ôn tướng quân, nhưng mà nhìn dáng vẻ của hẩn chỉ giống như là một tên thư sinh trẻ tuổi thôi!

Nói đến vị Ôn tướng quân này, chuyện của hẩn có giăng cả ba ngày ba đêm cũng không hết.

Kinh thành có tứ đại quý công tử, Ôn Thanh Hạc là một trong số đó, hẩn xuất thân từ danh gia, gia tộc quyền thế, là tam công tử của Ôn thị ở Hà Đông. Hẩn thân thể hiển hách, diện mạo cực kỳ xuất chúng, bản thân lại có tài, cho dù không thể kế thừa tước vị, nhưng với năng lực của hẩn, có muốn ra làm tể tướng cũng không phải không có khả năng, ngặc nổi trời sinh hẩn nghịch cốt, không muốn nghe theo sự an bài của các vị trưởng bối trong nhà, chạy đi nhập ngũ, tòng quân đánh giặc. Đương triều trọng văn khinh võ, võ tướng thường bị văn thần khinh thị, mà hẩn lại dám tùy ý làm vậy như thế, khiến cho trưởng bối giận sôi lên, thiếu chút đã đuổi hẩn ra khỏi gia môn.

Tất cả mọi người nghĩ đều nghĩ hẩn tự mình chuốc lấy cực khổ, kẻ ghen tị với hẩn thì âm thầm cười khẩy, người quan tâm thì lo lắng không thôi, không thể tưởng tượng, trong vòng vài năm, nhờ vào quân công của mình, hẩn từ một tên lính quen thẳng cấp tới tướng quân, đương nhiên, để hẩn đạt được tước vị này, gia tộc cũng có nhúng tay vào một phần, nhưng người ta vẫn không thể bỏ qua quân công hiển hách của hẩn trên chiến trường.

Mọi người âm thầm thở dài, nhìn đôi tay thon mảnh, trắng ngần kia, ai nghĩ nó là của người cầm kiếm? Nói đôi tay đó chuyên cầm ngọc tiêu cùng mỹ nữ xướng họa thì người ta còn tin.

Ôn Thanh Hạc vẫn cười, không để ý đến phản ứng của người bên ngoài, “Nhị Giáp, người khác có thể không biết miệng ngươi thoa đầy mỡ, nhưng ta thì rành lắm rồi.”

“Vâng vâng vâng, Ôn tướng quân anh minh, sáng suốt, nhìn thấu tiểu nhân.” Quy công mau mau đáp lời, hần liên tiếp khom lưng cười nói, cái miệng mở toé toét làm cho cái mũi giống như nở hoa.

Cái tên này! Bao lâu rồi mà vẫn không sửa được cái tính xun xoe nịnh hót. Ôn Thanh Hạc vừa tức giận, vừa buồn cười, “Được rồi, đừng nói nữa, nhanh dẫn ta vào, đứng lủi rủi ở cửa làm gì?”

Quy công bình tĩnh, hần lấy tay tát mặt mình một cái, “Tiểu nhân ngu ngốc, Ôn tướng quân mau mời!” Chờ khách quý bước qua khỏi đại môn, hần tựa ở cửa: “Lý mục mục, Ôn tướng quân đến rồi!”

“Ai, đến đây!” Xa xa, trong viện truyền đến tiếng trả lời lạnh lạnh, “Ôn tướng quân, cuối cùng thì cũng đợi được người đến đây, lão thân nhớ người muốn chết nha!” Kèm theo đó là tiếng cười “khanh khách”, một lão nương đứng tuổi, son phấn lòe loẹt từ bên trong bước ra, còn chưa có đến gần, thì đã nghe thấy mùi son gay gay cả mũi.

Toàn thân hần nổi da gà, được nàng tướng niệm, chỉ tổ khiến hần nửa đêm gặp thêm ác mộng, nụ cười trên mặt Ôn Thanh Hạc chút nữa đã giữ không được, “Lý mục mục, đã lâu không gặp.”

Lý mục mục cười đến run rẩy cả người, “May mà Ôn tướng quân còn nhớ đến lão thân, lão thân vô cùng cảm kích a. Mau vào, mau vào!” Nàng quay đầu lại, thanh âm lạnh lạnh réo gọi, “Lệ Hồng, Đào Hồng, mau mau ra đây, tâm can Ôn tướng quân của chúng ta đến rồi này!”

“Dạ!” Tiếng cười thanh thúy vang vọng từ xa đến gần.

Ôn Thanh Hạc khoát tay, “Được rồi, Lý mục mục, không cần tốn sức thế đâu, ta trực tiếp đi lên tìm Tuyết Yên là được rồi.”

Nét cười trên mặt Lý mục mục chợt cứng lại, sắc mặt đại biến.

Ôn Thanh Hạc là hạng nhân vật nào? Hần lập tức nhìn ra được Lý mục mục đang bất ổn, cơn giận nổi lên, hần liền nắm lấy cổ áo của Lý mục mục, khiến cho bà ta kêu la không ngừng, giống như con heo bị giết.

Hần không kiên nhẫn nói: “Câm miệng cho ta! Đây lão bà tử, có phải là bà lại bắt buộc Tuyết Yên tiếp khách hay không? Bà đã quên mất giáo huấn lần trước ta cho bà rồi hay sao?”

Lý mục mục ai ai kêu lên: “Tướng quân, lão thân oan uổng a, sau lần trước, mỗi câu nói của ngài lão thân đều nhớ rõ không quên, Tuyết Yên muốn làm cái gì thì làm cái ấy, một chút ta cũng không dám quản a. Ta nói thật, bây giờ Tuyết Yên không phải tiếp khách, gần đây, nàng đang ở cùng với một tên thư sinh, đây là nàng nói đó, vô luận là ai đến, cũng không thể quấy rầy bọn họ! Đại nhân, ngài phải nhìn rõ chuyện a!”

Ôn Thanh Hạc sắc mặt mập mờ không rõ, “Lời của bà nói là sự thật?” Lúc trên đường đến đây, hần nghe nói Hàm Hương Viện có một người điên từ (dạng như viết lời) rất hay, hơn nữa, Tuyết Yên cũng coi trọng y, chỉ trong vòng vài tháng gần nủi, có lẽ nào nữ nhân kia đã thay lòng đổi dạ?

“Lời lão thân nói là thiên chân vạn xác, không dám giấu diếm đại nhân nửa lời, lão thân quả thật không có bắt Tuyết Yên làm chuyện mà nàng không thích!” Lý mục mục sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng biện minh cho sự trong sạch của mình.

Hần nhú mày, không giận mà uy, “Ta là đang hỏi thư sinh kia!”

“Hỏi hần cái gì?” Lý mục mục như bị vây hãm trong đám sương mù, không phải đang nói về Tuyết Yên hay sao, sao lại chuyển qua người nam nhân kia rồi?

Ôn Thanh Hạc càng mất kiên nhẫn, “Tuyết Yên cùng tên nam nhân kia có quan hệ gì?”

4. Chương 2-1: Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tỉnh Nguyệt

Lâm giang liễu, phi như phân phân lệ mạc sái, vật phán tha, hồi đầu khán.

Vô tình phân chiết tùy ý khí, đậm bạc hà tất tư? Lí tha đa tình, đạo tha vô ý.

Đảo bất như vong liễu, tổ ngã đích khúc giang nhâm quyền liễu!

Lý mục mục lập tức bừng tỉnh, nhãn châu chuyển động vài cái, trong lòng tính toán, “Thư sinh kia bộ dạng tuần tú nhỏ nhả, phong lưu ý vị, ai, tướng quân người cũng biết đấy, ca môn (anh) tuần tú người gặp người thích, hơn nữa không tránh khỏi có lúc nữ nhân cảm thấy tịch mịch, cho nên cũng khó trách Tuyết Yên thôi, khanh khách.” Nàng cười thần bí.

Lý mục mục đang tính, năm trước Ôn tướng quân bao hạ Tuyết Yên, tuy rằng bao ngân đại bút, nhưng vẫn ít hơn số tiền mà mục kiếm được lúc bắt nàng tiếp khách, khổ nỗi, mục không dám đắc tội với tướng quân, nhưng nếu tướng quân không cần Tuyết Yên nữa, vậy thì mục xử trí Tuyết Yên như thế nào thì cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

Sắc mặt Ôn Thanh Hạc trầm xuống, hẩn thả tú bà ra, đi nhanh về hướng hậu viện. Tuyết Yên là thể đỏ ở Hàm Hương Viện, lại có thêm Ôn Thanh Hạc quan tâm, săn sóc, cho nên tú bà không dám bạc đãi nàng, mục chuẩn bị hẳn cho Tuyết Yên một lầu các độc lập, có tên là “Phiêu Tuyết Lâu”. Phiêu Tuyết Lâu tọa lạc ở hậu viện Hàm Hương Viện, được xây bên cạnh rừng trúc, tựa bên cửa sổ có thể thấy nhánh trúc lay động trong gió, phong nhã vô hạn.

Có nha hoàn đang đứng ở bên đại môn, Ôn Thanh Hạc lắc đầu, ý bảo nàng không cần đi thông báo, nha hoàn cung kính thối lui qua một bên. Mới vừa bước lên lầu hai, hắn chợt nghe thấy nhạc thanh từ trong phòng truyền đến, nhạc sắc thánh thoát, trong trẻo khiến tâm người bất chợt thả lỏng, vui vẻ hẳn ra. Ôn Thanh Hạc ngừng cước bộ, cơn tức giận kia bỗng tan thành mây khói, khúc tỳ bà thanh triệt, tựa như dòng suối rửa sạch tâm linh của mình.

Ngón tay mảnh dẻ dạo trên tơ đàn khiến người hoa mắt qua đi, theo sau đó là tiếng ca uyển chuyển vang lên ——

Lâm giang liễu, phi như phân phân lệ mạc sái, vật phán tha, hồi đầu khán.

Vô tình phân chiết tùy ý khí, đậm bạc hà tất tư? Lí tha đa tình, đạo tha vô ý.

Đảo bất như vong liễu, tổ ngã đích khúc giang nhâm quyền liễu!

Nhàn liễu bên bờ, phát phơ trong gió khiến người lệ rơi, ai ơi đừng trông hẩn nữa, mau nhìn lại xem.

Người kia vô tình bẻ gãy liễu mềm, thờ ơ vứt bỏ, tình nhạt như thế, tương tư làm chi? Người đối hẩn đa tình, ngờ đâu ai kia là kẻ vô tình có hay.

Chi bằng quên đi, thả làm một cành liễu bên bờ mặc gió sương, nào tình, nào nghĩa, nương theo gió kia phiêu bạt khắp muôn nơi!

Tiếng ca trong trẻo, lại có một chút khàn khàn ẩn giữa, tuy rằng không hợp niêm luật cho lắm, nhưng cũng động lòng người, giải bày tâm tình phức tạp của nữ tử phong trần sau khi bị tình lang vứt bỏ.

“Tiên sinh, ta xướng như thế nào?” Buông tỳ bà xuống, Tuyết Yên quay đầu lại nhìn nam tử đang tựa vào thangka y lắng nghe nàng hát.

Tiếng ca quanh quẩn không dứt, thanh tân động thính (êm tai). Chung Nhuận gật đầu tán thưởng, “Khúc âm của Tuyết Yên cô nương mê hoặc lòng người, giọng hát lại tuyệt vời, cả nỗi sầu thương mà bài từ đang đang gói gọn cũng được cô nương khuynh tiết (tiết lộ) ra một cách nhuần nhuyễn, bất quá cũng bởi vì điều này, ta ngược lại có chút cảm giác kỳ quái, theo ta được biết, thì bài này hình như cô nương hát cho Ôn

tướng quân tiếng tăm lẫy lừng sao? Thật là tình hữu độc chung!” (dạng như chung tình, chỉ thích một người mà thôi.)

Ở Hàm Hương Viện đã hai tháng hơn, đối với chuyện của Tuyết Yên, Chung Nhuận có nghe sơ qua, hơn nữa hữu tình giữa hai người ngày càng sâu đậm, vì thế nên hần mới thẳng thắn đặt câu hỏi.

Tuyết Yên cười, tiểu dung bao hàm cả hạnh phúc xen lẫn sầu bi, “Ôn tướng quân quả thật đối với ta tình thâm ý thiết, chàng là một người tốt, nhiều lần chàng muốn chuộc ta ra khỏi cái nghiệp xướng tịch này, cùng chàng về nhà, nhưng mà ta đều cự tuyệt.”

“Vì cái gì?” Chung Nhuận kỳ quái hỏi, nữ tử lẫn lộn chốn phong sương, có người nào lại không hy vọng được hoàn lương?

“Có thể cảm nhận được thâm tình hậu ái của chàng, đã trợn lòng ta rồi, thế nên cũng không dám xa cầu gì thêm nữa.” Tuyết Yên cười thê lương, “Tuyết Yên xuất thân phong trần, cho dù chàng không ngại, nhưng mà người nhà của chàng làm sao mà không để ý cho được? Bình dân bách tính còn khinh thường yên hoa nữ tử, huống chi là thế gia đại tộc? Ta không muốn khiến chàng vì ta mà khó xử, ta cũng không nguyện sống cả đời đằng sau cánh cửa quyền quý ấy. Như bây giờ không phải tốt lắm sao? Khi nào nhớ đến ta, chàng có thể đến tìm, chờ đến lúc chàng không còn thích ta nữa, ta cũng không bị trói buộc gì cả.”

Lời nàng nói tựa hồ hợp tình hợp lý, nhưng Chung Nhuận không bị lời nói xuôi tai ấy đánh lừa mà bỏ qua nỗi bi thương của nàng, không có nữ tử nào mà không hy vọng có được phu quân làm bạn tử huyệt, lời nàng nói ra nhẹ nhàng thoải mái dường ấy, kỳ thật cũng chỉ là để che dấu nỗi đau xót dưới đáy lòng của mình mà thôi.

“Không bàn chuyện linh tinh này nữa, tiên sinh, chi bằng ta khải thêm một bản đàn nữa cho người nghe đi.” Không muốn đề tài của câu chuyện tập trung vào mình nữa, Tuyết Yên cầm lấy tỳ bà.

Đúng lúc này, có một nam tử đẩy cửa đi vào.

Tuyết Yên ngẩng đầu, chấn động, “Tướng quân?” Người tới dĩ nhiên là Ôn Thanh Hạc! Hần đã đến bao lâu? Có nghe được cuộc nói chuyện giữa nàng và Chung Nhuận hay không? Trong lòng nàng thấp thỏm không yên.

Chung Nhuận hiểu được, người vừa tới đúng lúc này chính là vị Ôn tướng quân mà hai người vừa mới nhắc đến, Ôn Thanh Hạc.

Thấy nam nhân kia biểu tình trước sau như một, tâm tình bất an của Tuyết Yên mới bình ổn đôi chút.”Trở về lúc nào vậy?” Hai người biết nhau lâu lắm rồi, cho nên nàng không nói thêm lời khách sáo nào, mà chỉ theo thói quen lúc trước, giúp hần cởi bỏ áo choàng, lại chạy nhanh đi phân phó nha hoàn cho thêm than vào hỏa lò, xuân hàn se se lạnh, vẫn có chút rùng mình.

“Hôm qua mới về đến nơi, hôm nay tiến cung bẩm báo với Hoàng Thượng rồi sau đó đến đây.” Ôn Thanh Hạc hồi đáp.

Mới quay về kinh thì liền đến nơi này, có thể thấy được rằng hần coi trọng nàng biết bao. Tuyết Yên trong lòng ấm áp, cố gắng kiềm chế tình tự đang gần tuôn trào, nàng xoay người rót một chén trà nóng cho hần, rồi dùng bạc sa (khăn mỏng) lau đi vài điểm lệ ý ở trên mặt.

Buông chén trà, Ôn Thanh Hạc nghiêng đầu nhìn về phía nam tử trẻ tuổi đang đứng dậy bên kia, hần bất động thanh sắc đánh giá người đó, nam tử ấy diện mạo tuấn tú, khí chất tao nhã, ẩn giữa đầu đó là tia cuồng ngạo bị vùi lấp trong chán nản. Là một nhân vật xuất chúng! Tâm đồ kỳ dần dần biến mất, thay thế bằng tán thưởng cùng yêu thích.

Trong lúc Ôn Thanh Hạc đánh giá y thì đồng thời, Chung Nhuận cũng quan sát hần. Nam nhân này tuy rằng tuổi trẻ nho nhã, nhưng trong cái tao nhã ấy vẫn ẩn chứa khí phách của một vị võ tướng. Có được một nho tướng tài trí song toàn như thế là phúc của quốc gia a! Y âm thầm khen ngợi, bội phục hần.

“Người chính là hiền từ công tử?” Sau một lúc lâu, Ôn Thanh Hạc mở lời hỏi trước.

Y sững sốt, điền từ công tử? Là đang nói về y ư, danh xưng như vậy, y thật gánh không nổi. “Không biết tướng quân đang nói tới ai, tại hạ chẳng qua chỉ là một tên tú tài nghèo kiết xác phải bán từ kiếm miếng ăn thôi.” Chung Nhuận đáp lời không kiêu căng, không hèn hạ.

“Túc hạ (anh, người) khiêm tốn quá rồi.” Thái bộ bình chân như vại của y khiến cho Ôn Thanh Hạc lại tán thưởng, hơn nữa vừa rồi ở bên ngoài nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, ác cảm của hắn đối với Chung Nhuận đã biến mất, hảo cảm nảy nở.

“Tôn tính đại danh của túc hạ là gì?” Một nhân tài như thế không nên chịu thiệt mà ẩn thân chốn thanh lâu, với tài năng của y, nếu tham gia triều đình khoa khảo, sợ gì không chiếm được công danh, hắn trong lòng âm thầm tiếc thay cho y.

“Tại hạ là Chung Nhuận.” Y hồi đáp. Ôn Thanh Hạc không giống như mấy tên quan viên hay nghênh ngang, vênh vênh tự đắc, khiến cho y sinh ra cảm giác thân thiết, gần gũi.

Không thể ngờ được vẻ mặt của Ôn Thanh Hạc lập tức biến đổi, “Người chính là Chung Nhuận?” Hắn vừa sợ vừa nghi.

Chung Nhuận trong lòng buồn bực, y không nhớ rõ mình có gặp mặt qua vị Ôn tướng quân này chưa, tại sao hắn lại hỏi như thế? “Đúng vậy, xin hỏi tướng quân, tên này có gì không ổn hay sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì, ta chỉ không ngờ điền từ công tử tài hoa hơn người lại trẻ tuổi như thế mà thôi.” Ôn Thanh Hạc vội vàng lấp liếm. Nguyên nhân khiến cho Thanh Hạc giật mình nhất định sẽ không đơn giản như vậy, bất quá nếu người ta đã không muốn nói, mà mình cứ tiếp tục truy xét để rồi chẳng thu được kết quả gì thì cũng không ra làm sao cả.” Ôn tướng quân quá khen rồi.” Y lấy lễ đáp lại.

“Cái gì mà tướng quân với chả tướng quân, thật là rườm rà, cổ hủ quá đi mất, nếu người không chê thì lấy huynh đệ tương xưng với ta, như thế nào?” Ôn Thanh Hạc đột nhiên hỏi.

Chung Nhuận cả kinh, làm gì có người nào vừa mới gặp đã đưa ra yêu cầu không hợp lẽ thường này? “Tại hạ thân phận thấp kém, không gánh nổi hậu ái của Ôn tướng quân.” Y từ chối khéo, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ lạ, Ôn Thanh Hạc nhìn thấy trong phòng nữ nhân của mình có người nam nhân khác xuất hiện, không những không tức giận, ngược lại vẻ mặt vẫn ôn hoà, đối đãi có lễ, cũng không biết là do hắn quá mức rộng lượng, hay là có âm mưu gì đây, bất quá nhìn bộ dạng nhã nhặn cùng uy nghiêm của Ôn Thanh Hạc, y tin rằng nam nhân này quả thật tài trí hơn người.

“Ta nghĩ Chung tiên sinh không phải là loại người bảo thủ, sao bây giờ lại câu nệ địa vị với thân phận vậy?” Ôn Thanh Hạc cười nói.

Thần sắc y bình tĩnh. “Nếu tướng quân đã có lòng thì cung kính không bằng tuân mệnh. Xin hỏi Ôn tướng quân năm nay niên kỉ bao nhiêu? Tại hạ chỉ mới hai mươi mốt.” Bình đến tướng chặn, thủy tới thổ đề, y âm thầm tính toán.

“Đây mới đúng là Chung tiên sinh!” Ôn Thanh Hạc cười vang, “Ta hơn tiên sinh năm tuổi, sau này ta sẽ không xưng người là tiên sinh nữa, người cũng đừng gọi ta là tướng quân, chúng ta tương xưng ngang hàng như thế nào, Chung hiền đệ?”

Đây mà là hỏi sao? Nghe chẳng khác gì đang ép buộc người ta. Y cười khở ở trong lòng, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười, chấp tay nói: “Tiểu đệ đành phiền Ôn đại ca vậy.”

“Hảo! Hảo! Đến, hiền đệ mau ngồi, chúng ta đàm đạo một chút về thơ từ của người nào.....”

Hắn chỉ đành ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện cùng Ôn Thanh Hạc.

Qua hai tuần rượu, bàn luận vài câu chuyện, Chung Nhuận kinh ngạc phát hiện, Ôn tướng quân này đúng là hào hùng hiem có, ngôn từ quang minh lỗi lạc, những điều hắn nói đều có lập luận chí lý, vững chắc, dần dần Chung Nhuận cảm thấy bội phục hắn, từ tận đáy lòng, y bắt đầu coi hắn như huynh trưởng. Đường nhiên đây là câu chuyện về sau rồi.

5. Chương 2-2: Hạ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tĩnh Nguyệt.

Xuân phong lí, chi thượng lục xuất đầu, đập thanh giao lí ngôn xuân ý, tiểu đông phong.

Tao đầu vi đăng, hồi mâu xử, hàm tình vô ngữ, nhãn ba dạng, luyện thiêu hoa.

Bên phía Đông thành là nơi cư ngụ của thế gia đại tộc, quan lớn quyền quý. Người nơi đó sống kiêu quần

cư, cửa sơn đài cao, hùng vĩ đại khí, phủ đệ một tòa san sát một toà, đình viện vừa dài vừa rộng, diêm giá (mấy cái sừng ở mái hiên) ở mỗi nhà đều nặng. Có sư tử đá đứng canh cửa, đại môn sơn son thiếp vàng, hiển lộ thân phận cao quý của nhân gia.

Giữa các tòa phủ cao môn thâm viện, khiến người chú ý nhất chính là một tòa gia trang cao lớn nằm chệch về hướng Đông một chút, không phải bởi vì nó gần hoàng thành nhất, càng không vì nó thâm nghiêm uy vũ, mà bởi chủ nhân của tòa gia trang đó chính là đương kim tướng quốc.

Tướng quốc Triệu đại nhân, tướng quốc Triệu Hi.

Đương thời, không ai là không biết đại danh của Triệu Hi, mười năm về trước, khi hắn mới vừa nhược quán (20) thì đã giành bằng vị Trạng Nguyên, độc chiếm ngôi đầu, làm oanh động cả kinh thành. Tiên hoàng tán thưởng tài năng của hắn, càng thêm tín nhiệm. Đường công danh của Triệu Hi cứ thế rộng mở, một đường thẳng chức không ngừng, trong vòng mười năm, hắn lập nên khai phong phủ doãn, duy tân lại phương thức làm việc, xử án, cho dù là Binh Bộ Thị Lang hay hình ngục Án Sát Sử, vô luận là quan chức nào, trong lúc hắn tại chức, cũng đều có tiếng có tài, được tiên hoàng khen ngợi, Đông Cung thái tử lúc ấy, nay là Thánh Thượng đối với hắn ưu ái có thừa, trong vòng mười năm ngắn ngủi, hắn đứng trên đỉnh núi công danh lợi lộc mà nhân sinh vẫn mãi theo đuổi.

Tường thái năm thứ hai, Triệu Hi lên làm Tướng quốc, dưới một người trên vạn người, hưởng hết phong lưu.

Hiện giờ, Triệu Hi là đại nhân vật có quyền khuynh thiên hạ, một nửa quan viên trong triều đều là môn hạ của hắn. Quyền thế nắm vững trong tay, ai muốn điều động quan viên đi nơi nào đều phải có được sự chấp thuận của hắn. Trong kinh thành, không người nào là không biết uy danh Triệu Hi, hơn nữa, mọi người càng sùng kính hắn. Bởi vì, tuy thân phận hắn hiển hách, nhưng thái độ làm người hợp lễ, cho tới bây giờ cũng chưa từng dung túng hạ nhân làm ác, hoàn toàn bất đồng với các quan viên quyền to chức trọng khác. Nhắc tới Triệu tướng quốc, ai ai cũng gật đầu liên tiếp, đều nói là vì hắn nên kinh thành mới có thể an bình như thế, thậm chí còn có lão nhân gia vì hắn mà lập bài vị trường sinh.

Triệu phủ ——

Đây là một gian thư phòng được trang trí cực kỳ tao nhã, rộng rãi sáng ngời, giữa tường là một bức thanh lục sơn thủy (tranh sơn thủy màu xanh), phía bên trái là một loạt các giá sách làm từ gỗ đàn hương, các thư hạp lam sắc mỏng có chứa thư quyển bên trong được sắp xếp ngay ngắn theo thứ tự, bên cửa sổ thì an trí một đại thư trác (bàn), trên bàn có đặt nghiên mực, bút giá, và các dụng phẩm cần thiết, các bình hoa mai thanh nhã được đặt trên giá hoa làm bằng gỗ tử đàn) bên cạnh thư trác, bên trong cấm một nhánh tịch mai mảnh dẻ, e lệ khoe sắc.

Không khí tĩnh lặng thoang thoang hương mai nở làm dịu lòng người tràn ngập khắp cả thư phòng, phía sau thư trác, có một người nam nhân đang đề bút tả tự (viết chữ).

Đột nhiên ở gian ngoài truyền đến thanh âm huyền ảo.

Bút phong chợt ngừng một chút rồi tiếp tục tung hoành.

“Ôn tướng quân, thỉnh ngài chờ một chút, ta lập tức bẩm báo Tướng gia! A, xin ngài đừng xông loạn a. Ôn tướng quân, đừng làm khó dễ tiểu nhân, ai, Ôn tướng quân ——” rõ ràng là ngăn cản không được.

Cánh cửa vô lễ mở ra, Triệu Hi không hề kinh hãi, vẫn tiếp viết cho xong chữ cuối cùng, sau đó hắn gác bút, nhìn cái tên vô lễ bất lịch sự tự tiện xông vào nhà người khác kia, “Thanh Hạc, ngươi hồ nháo cái gì?”

Giao tình giữa hai nhà vốn không bình thường, nói một cách ngắn gọn thì, Ôn Thanh Hạc vừa là môn hạ của Triệu Hi, vừa là người mà hắn trông lớn lên, bởi vậy ngữ khí thập phần ôn hòa.

“Tướng gia, hạ quan đến đây chỉ muốn xin uống một chén trà thôi.” Ôn Thanh Hạc cười hì hì nói.

“Người uống trà ở Hàm Hương Viện còn chưa đủ hay sao?”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ của Triệu Hi làm cho Ôn Thanh Hạc cả sắc mặt đều thay đổi, “Người nào nói cho Tướng gia biết thế?”

“Tình yêu giữa người và hoa khô đầu bảng của Hàm Hương Viện, trong thành Đông kinh này không ai mà không biết, không ai mà không hiểu?” Lời hắn nói vẫn vẫn đậm phong khinh.

“Vây —— đại ca của đệ cũng biết?” Sắc mặt Ôn Thanh Hạc kịch biến, tái nhợt hẳn đi.

“Ngay cả ta cũng biết, vậy thì người nói thử xem?” Triệu Hi cố tình nói không rõ ràng.

“Khổ rồi!” Hắn la to, kêu khổ thấu trời, tuy Ôn Thanh Hạc là tướng quân của một nước, kẻ địch vừa nghe danh đã vỡ mật, nhưng trước mặt đại ca, hắn vĩnh viễn chỉ là một tiểu hài tử, đại ca hơn hắn mười tuổi, từ nhỏ đã quản giáo hắn nghiêm ngặt, hiện giờ nếu biết hắn qua lại thân mật cùng với nữ tử thanh lâu, hắn bị trách mắng thì chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ đại ca sẽ làm chuyện gì không hay với Tuyết Yên mà thôi! “Không được rồi, không được rồi, đệ phải mau mau chạy đến giải thích với đại ca!”

“Người tính giải thích với hắn là người đối với nữ tử kia chỉ là vui chơi qua đường?” Chỉ một câu nói thần nhiên lại ngăn cản được cước bộ của tên kia.

Ôn Thanh Hạc ngừng một chút, khổ não kêu lên: “Tướng gia ——”

“Nếu người không có ý định nói những lời này, thì đừng có đi gặp đại ca người làm gì cho phí công, người cũng biết tính cách hắn ra sao mà.” Triệu Hi lắc đầu, hảo hữu kia của hắn, đầu óc cổ hủ như tượng đá, một khi hắn biết tiểu đệ mình yêu thương thanh lâu nữ tử, không kiếm cách chia rẽ bọn họ mới là lạ.” Người yên tâm, hắn còn chưa biết, không ai dám nói với hắn.”

Ôn Thanh Hạc thở phào nhẹ nhõm, xoay người ngồi xuống, “Vây thì tốt rồi.”

“Đệ đối với nữ tử kia là thật tâm hay sao?” Triệu Hi nhẹ nhàng cười nói.

Trầm mặc một chút, hắn gật gật đầu, “Tuyết Yên thật ra là một nữ tử rất tốt, tuy rằng nàng xuất thân phong trần, gần bùn mà không nhiễm, rất đáng để ngưỡng mộ, nếu có thể, đệ hy vọng thuyết phục được đại ca cho đệ thú nàng nhập môn.”

“Đại ca đệ sẽ không đồng ý.” Không phải là đả kích hắn, Triệu Hi thật sự không biết là thế gia có mấy trăm năm căn cơ kia có thể cho phép nữ tử phong trần nhập môn

“Đệ biết, nhưng đệ sẽ không từ bỏ đâu.” Ôn Thanh Hạc kiên định nói, rồi vẻ mặt lập tức biến đổi, “Tướng gia, đệ hôm nay đến tìm huynh là có việc khác cơ.” Hắn từ trong lòng xuất ra một chỉ thư, vết mực chỉ vừa mới khô, “Người xem từ này viết như thế nào?”

Triệu Hi tiếp nhận, mở ra, lướt qua chữ viết ở trên mặt, lập tức ngâm ra tiếng:

Xuân phong lí, chi thượng lục xuất đầu, đáp thanh giao lí ngôn xuân ý, tiểu đông phong.

Tao đầu vi đăng, hồi mâu xử, hàm tình vô ngữ, nhân ba dạng, luyện thiêu hoa.

Gió xuân mơn mớn thổi, chồi non e ấp nở, thanh minh đi lễ đáp thanh, xuân tình dạt dào, trong gió xuân thoảng tiếng cười miên man.

Ngượng ngùng gãi đầu, ngoảnh nhìn lại chốn ấy, tình ý tràn đầy mà chẳng thốt nên câu, đôi mắt khẽ xao động, lưu luyến cảnh xuân.

Chỉ một khuyết từ (đoạn thơ) thôi mà đã kể rõ tâm tình ẩn ý của thiếu nữ, tựa hồ có thể thấy ngày đó có cô thiếu nữ kia y phục thướt tha, mày ngài điểm phấn, ở vùng quê ngoại thành, trong tiết thanh minh se se lạnh, đi dự hội đáp thanh, bất chợt duyên nợ sao nàng gặp được thiếu niên mà nàng đã thâm ngưỡng mộ, tâm động nhưng lại khó mở lời.

“Tướng gia, như thế nào?” Ôn Thanh Hạc nhìn thấy Triệu Hi có vẻ thất thần bèn hỏi.

“Là ai viết đây?” Triệu Hi phục hồi tinh thần lại.

“Là từ một lạc đệ thư sinh (thư sinh thi rớt), giờ đang điền từ cho các cô nương ở Hàm Hương Viện.” Ôn Thanh Hạc nói.

“Tài hoa hiếm thấy, thế nhưng vì sinh kế mà phải viết từ cho các nữ tử thanh lâu, thật uổng tài a.” Hần thở dài: “Đúng rồi, đệ nói y là lạc đệ thư sinh, y tham gia khoa kỳ năm nào, năm nay gọi hần đến khảo thí lại đi.”

“Tướng gia, ngài là chủ khảo năm trước phải không?” Ôn Thanh Hạc cố ý hỏi.

“Đệ biết rõ còn hỏi?” Triệu Hi liếc Ôn Thanh Hạc một cái.

“Vậy thì chắc người cũng biết thư sinh này? Là Chung Nhuận mà năm trước người hạ một bút gạch bỏ tên y ra khỏi bảng vàng đó!” Một câu của Ôn Thanh Hạc làm chấn kinh Triệu Hi.

“Là y?” Triệu Hi nhú mày, hần còn nhớ rõ tên thư sinh cuồng vọng kia, y dám tại lâu lý, không kiêng nể gì ai mà bình luận thời cuộc, vừa vặn bị hần nghe thấy, tâm sinh chán ghét, vì thế lúc khảo quan trình lên danh sách thí sinh nhập đệ (đậu), hần liền lập tức vạch ngang danh phong của y.”Tên thư sinh cuồng ngạo kia à!” Hần bực mình quăng chỉ thư lên bàn.

“Tướng gia, người này ta đã gặp, từng cùng y đàm đạo, tuy rằng Chung Nhuận tư tưởng không kèm chế được, nhưng quả thật y là người có tài, Tướng gia vốn khoan dung độ lượng, ai ai cũng đều bội phục, ngược lại đối với y, sao người lại không thể rộng lòng tha thứ?” Ôn Thanh Hạc thẳng thắn mà nói.

“Không cần phải nói nữa, người này ta thật sự không muốn dùng.” Triệu Hi rõ ràng không muốn nói tiếp.

Ôn Thanh Hạc trong lòng thở dài, hần vốn nghĩ muốn giúp Chung Nhuận giải trừ thành kiến của Tướng gia, không thể ngờ được vẫn là phí công.

“Đúng rồi, Thanh Hạc, thư sinh mà ta nhờ đệ thăm dò có tin tức gì không?” Triệu Hi nhớ tới một việc, nghiêng người thân thiết hỏi han.

Ôn Thanh Hạc lắc đầu, “Thư sinh tá túc tại Hàn Sơn Tự không đến một ngàn thì cũng có tám trăm, người mà huynh muốn tìm, tuy rằng tướng mạo xuất chúng, nhưng đêm đó khi y tới trọ, thì trời đã khuya, chỉ có một, hai tiểu hòa thượng gặp qua hần, sắc trời lại quá mờ, thấy không rõ khuôn mặt, giả sử bây giờ gọi bọn họ đi nhận người thì cũng không nhận ra được.”

Hần thất vọng đến cực điểm, tuy đã biết trước cơ hội tìm được y là rất nhỏ, nhưng hần vẫn có chút thất vọng, ngơ ngẩn hần ra, “Chẳng lẽ là vô duyên tương thức?” Hần nói nhỏ.

“Tướng gia, ngài thật sự không nhớ rõ bộ dáng của người nọ?” Ôn Thanh Hạc lại hỏi. Ngay cả người kia nhìn ra sao cũng không biết thì làm sao tìm được người ta?

Hần lắc đầu, “Lúc ấy ta thấy y đứng dưới đèn, ánh đèn hôn ám, chỉ mơ hồ thấy được diện mạo y, bảo ta tả tỉ mỉ thì ta không biết phải tả ra sao, nhưng là nếu cho ta gặp lại, thì ta chắc rằng mình có thể nhận ra y.”

“Vậy thì khó lắm đây.” Ôn Thanh Hạc thở dài nói: “Có lẽ thư sinh kia đã không còn ở kinh thành.”

“Sẽ không đâu.” Triệu Hi phủ quyết, “Người kia tới là để đi thi, với tài hoa của y thì không lý nào lại không nằm trong bảng cao trung? Nhưng ta đã tra khắp bảng tiến sĩ, lại không thấy y, chẳng lẽ y có việc nên không thể tham gia khảo kỳ?” Hần suy đoán nói.

Ôn Thanh Hạc không nói gì, gian khổ học tập suốt mười năm, chỉ để được đề tên bảng vàng, nếu không phải vì nguyên nhân bất thường nào, thì không có ai dám bỏ phí cơ hội. Tên thư sinh kia không tham gia khảo kỳ, có thể là do gia môn hần có việc gấp, cũng có thể bởi vì thân mình không tốt nên mới không thể tham gia, dựa theo lời nói của Tướng gia thì người kia tá túc ở Hàn Sơn Tự, một thân một mình, thế nên có lẽ trong túi y không có nhiều tiền, ở kinh thành cũng không thân thích bằng hữu chi, mùa đông ở nơi đây rất bệnh, nếu sinh bệnh cấp tính thì, không —— không! Hần lắc đầu, xóa đi ý nghĩ này.

Có lẽ còn một khả năng khác, hoặc là y tham gia cuộc thi, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó mà danh lạc Tôn Sơn, nghĩ như vậy, có một ý niệm rất nhanh nổi lên trong đầu hần, nhưng chỉ trong chớp mắt, đợi đến khi hần muốn nắm bắt nó, thì làm cách nào cũng không thể nhớ lại được.

“Thanh Hạc, ngươi cố gắng tìm lại thử xem, có khi đã bỏ sót đâu đó chưa xét sao.” Triệu Hi nói, ngay cả hần cũng không rõ ràng vì sao chính bản thân lại khó có thể quên thư sinh mà mình ngẫu ngộ trong đêm

đông giá lạnh kia. Sớm biết như thế, hẳn nhất định sẽ kêu y, để y quay lại nhìn mình, cho dù sẽ bị y oán giận, nhưng thế còn tốt hơn là không biết tung tích của người ta.

Triệu Hi thở dài, hẳn cứ bồn thần, nhớ mãi không thôi đối với một tên thư sinh ngay cả tên mà cũng còn không biết, coi như là việc lạ.

Ôn Thanh Hạc yên lặng gật đầu.

“Ôn ca ca, huynh đã về!” Đột nhiên từ ngoài cửa sổ vang lên thanh âm kiều mỹ, y giác màu vàng nhạt chợt lóe lên, cửa thư phòng bị đẩy mở ra, một thân ảnh tiểu lệ xông vào.

“Tử Nhi?” Ôn Thanh Hạc ngạc nhiên tiếp lấy thân người đang nhào tới.

Nữ tử xinh đẹp động lòng người phát ra tiếng cười thanh thúy tựa chuông bạc, “Ôn ca ca, đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy.” Hắn nhìn Triệu Tử Nhi từ trên xuống dưới, “Mấy tháng không thấy, tiểu cô nương nay đã biến thành tiểu nữ tử tú lệ rồi nha!”

Triệu Tử Nhi che miệng cười mĩ, “Miệng Ôn ca ca ngọt như vậy, chẳng trách có thể cướp đi tâm của hoa khôi tỷ tỷ ở Hàm Hương Viện!”

Mặt hắn đen một nửa, làm sao tất cả mọi người đều biết vậy?

Triệu Hi ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo, “Tử Nhi, không được ăn nói lung tung!”

Nàng nhẹ bĩu môi, nhưng vẫn khiếp sợ trước uy nghiêm của huynh trưởng, nhòe dấy từ trong lòng ngực của Ôn Thanh Hạc, Tử Nhi đứng qua một bên, bất chợt, nàng thấy được chỉ trượng nằm trên thư trác. Tính tò mò lại nổi lên, Tử Nhi cầm lấy nó, hóa ra là một khuyết từ, trong lòng khê niệm, “Đại ca, đây có phải là từ do Chung Nhuận viết hay không?” Sau khi ngâm qua hai lần, nàng đột nhiên hỏi.

“Sao muội lại biết?” Triệu Hi có chút giật mình.

“Từ này rất hay! Mỗi khuyết từ mà y điền, muội đều có, từ của y vừa uyển chuyển hàm súc lại vừa thanh tân động lòng người, thật sự rất muốn được gặp y một lần, Triệu Tử Nhi tiếc nuối, mộng tưởng lại nổi lên, “Vì để thấy được mặt y, muội còn trộm phần nam trang chạy tới Hàm Hương Viện, đáng tiếc y không gặp ngoại nhân ——” Chết rồi! Nàng vội che miệng lại, kinh hãi lén nhìn ca ca đang đứng một bên, quả nhiên, khóe miệng ca ca trầm xuống. Không xong!

“Tử Nhi,? Càng ngày muội càng làm càn, mau trở về phòng! Tháng này cũng không được phép xuất môn!” Thanh âm Triệu Hi trầm xuống.

“Đại ca ——” nàng khóc thét ra tiếng.

“Còn hồ nháo nữa thì ta sẽ đưa muội quay về Kim Lăng.”

Một câu nói lạnh lùng làm cho nàng ngoan ngoãn thu hồi lại kháng nghị. Tuy rằng đại ca sủng nàng, nhưng cũng không cho phép nàng thách thức uy nghiêm của hắn. Tử Nhi nhìn về phía Ôn Thanh Hạc, nhàn tình cầu xin giúp đỡ, ai ngờ thần sắc hắn bồn thần, cúi gầm mặt xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà không chú ý đến nàng khiến nàng mất hứng, cắn môi hờn dỗi.

Triệu Hi nhe răng cười...

Chung Nhuận!

Đến tội cùng thì người là nhân vật như thế nào?

Một tên thư sinh cuồng ngạo vô lễ, thế nhưng làm cho Ôn Thanh Hạc tâm phục, làm cho Tử Nhi mê muội. Xem ra hẳn thật sự không thể không gặp y được, hẳn thật muốn biết, tên học trò cuồng ngôn ở tuổi lâu ngày ấy, tự xưng mình thanh cao, không ham muốn công danh lợi lộc như những kẻ trên chốn quan trường kia có điểm nào bất đồng với người khác!

Tối ngày hôm ấy, Hàm Hương Viện vẫn náo nhiệt như thường, nhưng bên trong hậu viện của Phiêu Tuyết Lâu lại đắm chìm trong an tĩnh, trong bóng đêm tịch tịch, cầm thanh ca thanh thoang thoang vọng đến, như có như không, càng khiến cho tiểu lâu nơi đây tăng thêm vẻ cô độc cùng phiêu dật.

Tuyết Yên thân thể không khoẻ nên đã sớm ngủ, chỉ còn lại có Chung với Ôn Thanh Hạc mới ghé thăm hỏi này, nhấp rượu đàm đạo.

“Ha ha, không thể ngờ được chuyện xưa của hiền đệ thú vị như thế.” Ngồi nghe Chung Nhuận kể lại những chuyện vui thú lúc nhỏ, Ôn Thanh Hạc không khỏi ôm bụng cười to.

Nhẹ rót một ly rượu cho chính mình, Chung Nhuận cười khẽ, nhớ tới đứa trẻ thuở thơ ấu sống với đồng ruộng, chuyên môn lỗ mãng chỉ thích đi gây sự vẫn cảm thấy thật hưng thú.

Cười xong rồi, hai người lại bàn chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt, thi từ nhả phú, rồi từ từ đề tài chuyển tới phương diện kinh tế trì quốc.

“Hiền đệ, kỳ thật ta có xem qua văn chương của đệ.” Ôn Thanh Hạc đột nhiên nói.

Bàn tay đang cầm chén rượu chợt dừng một chút, Chung Nhuận nhất thời không hiểu ý trong lời nói của hắn.

“Là quyển tử của đệ năm rồi.” Ôn Thanh Hạc nói thêm.

“Nga, nguyên lai là cái đó.” Uống một hơi cạn sạch, y buông chén rượu.

“Thiên văn kia đệ viết rất tốt, văn tự trôi chảy, diễn đạt ngắn gọn, chỉ có những câu châm biếm không thích hợp lắm, khảo quan xếp đệ vào ba danh đầu trong giáp, danh sách đợi chờ hậu tuyển.”

Kỳ thi năm trước, Chung Nhuận nguyên tưởng rằng chính mình sẽ cảm phần không thôi, ban đầu y rất tự mãn, cho rằng mình một bụng đầy kinh luân thì danh hàm tiến sĩ là không thành vấn đề, không thể ngờ đến lúc hoàng榜 được đăng, bản thân danh lạc Tôn Sơn, khiến người khác khinh thường, chường quày khách điểm trở mặt vô tình, trong cơn bão tuyết mịt mù, đuổi y ra khỏi quán, thiếu chút làm cho y chết đông trong tuyết. Ký ức đau đớn bất kham là thế, nhưng hiện giờ nghĩ lại, tựa như thoáng qua, không đáng nhắc tới.

Thấy Chung Nhuận không phản ứng, Ôn Thanh Hạc mới yên lòng tiếp tục nói: “Chủ khảo năm trước chính là đương kim tướng quốc Triệu đại nhân, huynh là môn hạ của người, danh sách đưa tay Triệu đại nhân lại bị bác bỏ, đệ cũng biết là vì cái gì?”

“Văn của đệ không hợp với ý của đại nhân?” Từ miệng của người khác, y đã sớm biết được tướng đại nhân có thành kiến với y, nhưng không biết thành kiến này từ đâu mà tới. Y thở dài, cho dù nói là không để ý, nhưng phân tục tâm vẫn rất muốn biết vì cái gì mà văn của mình lại không vừa mắt với chủ khảo quan. Đây từng là chuyện khiến y trầm tư suy nghĩ hết ngày này qua ngày khác.

Ôn Thanh Hạc không trực tiếp trả lời, “Hiền đệ, hắn là người vẫn còn nhớ rõ những lời mình nói ở Thiên Nguyệt Lâu vào tháng mười năm ngoái chứ?”

Thiên Nguyệt Lâu? Chung Nhuận nhíu mày trầm tư, nga, y nhớ ra rồi! Tháng mười năm trước, có một ít đồng hương sĩ tử mời y đi Thiên Nguyệt Lâu, y từ chối không được, đành phải đi. Qua khỏi hai tuần rượu, y có chút say, lúc đó hăng hái, không biết đến trời trăng mây nước, ngôn ngữ không kiêng kị gì ai, y đã nói gì sao? Đúng rồi! Chung Nhuận bừng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ là bởi vì... Y nghi hoặc nhìn về phía Ôn Thanh Hạc.

“Ngày đó đại nhân cùng huynh đúng lúc cũng dùng bữa ở Thiên Nguyệt Lâu, đại nhân nghe được ngôn luận của đệ, cảm thấy không vui, người cho rằng đệ luôn miệng nói không thích quan trường, nhưng vẫn thường kinh đi thi. Ngày ấy nhìn thấy quyển tử của đệ, càng cảm thấy tức giận, bởi vậy mới loại tên đệ ra.”

Thì ra là thế! Chung Nhuận cười khổ, ban đầu y phần hận đến cực điểm, đến nay mới biết được họa là do mình ngôn hành bất nhất (lời nói và việc làm không thống nhất) mà ra!

“Hiền đệ, huynh vẫn nghĩ đệ là loại người trước sau như một.” Ôn Thanh Hạc cân nhắc ngôn từ thích hợp, “Mấy ngày nay qua lại với đệ, ta mới biết được đệ thật ra giống như một ẩn sĩ, tâm không đặt ở chốn quan

trường thứ cho ngu huynh lỗ mãng, nếu hiền đệ chí không tại nơi này, làm gì phải miễn cưỡng mình mà đi dự khảo kỳ?”

Miễn cưỡng chính mình? Không, một chút cũng không có miễn cưỡng. Chung Nhuận nhớ tới mặt thân ảnh thanh lệ kia ở gia hương, liên tục cười khổ, cảm thán nói: “Ôn đại ca, chuyện của quá khứ thì hãy để nó trôi đi, bản lại cũng không có ý nghĩa gì, huynh cứ coi đệ giống như một tên phạm phu nóng lòng đoạt danh lộc đi!”

Tâm sự của người này thật sự trùng trùng điệp điệp a! Ôn Thanh Hạc trong lòng âm thầm thở dài, đáng tiếc giao tình giữa hắn và y còn chưa đủ sâu nặng để cho y mở rộng cửa lòng, “Nếu hiền đệ đã nói như vậy, ta cũng không hỏi nhiều, đến đến, uống rượu uống rượu, lương thần mỹ cảnh như thế này (ngày vui cảnh đẹp), không uống chẳng phải là lãng phí? ‘

Ôn Thanh Hạc tuy xuất thân thế gia, nhưng vẫn tại hành quân ngũ, tính tình hào sảng, có được bằng hữu như thế, thật sự là phúc của y a! Tiểu dung giương lên, tiếp nhận chén rượu, Chung Nhuận uống cạn, tửu hương thanh liệt lượn lờ trong khoang miệng, nguyệt sắc sáng tỏ xuyên thấu qua màn trúc hạ xuống thân người, ẩn dấu trong đó, có chút say.

6. Chương 3-1: Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tình Nguyệt

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đổi ảnh thành tam nhân.

(Nguyệt Hạ Độc Chúc – Lý Bạch)

Một bầu rượu giữa hoa tươi,

Một mình ta uống không người quen thân.

Đảnh nâng chén rượu mời Trăng,

Ta đây, Bóng đấy, cùng Trăng, ba người.

(Đoàn Đức Thành dịch)

Màn đêm thăm thẳm, nguyệt nương ẩn trong đám mây dạ sắc trên bầu trời rộng lớn. Chung Nhuận có chút say chuyễn choáng nên từ biệt Ôn Thanh Hạc, tuy rằng không thể uống được nữa, nhưng giữa đêm tối tĩnh lặng như vậy, y không thể ngăn cản tình hoài trào dâng nơi đáy lòng, có chút thương cảm, có chút bất đắc dĩ, đã vậy thì cứ uống cứ say là tốt nhất? Cầm lấy bầu rượu, y vừa lắc vừa đi, “Nâng chén mời trăng (Cử bôi yêu minh nguyệt), cáp, đến uống một chén nào, hảo tửu a, kính ba người nha, ha ha, người, ta.” Tút nhần mông lung, y chỉ vào nguyệt lượng đang dần dần lộ ra từ đám mây, cước bộ lảo đảo, “Còn thiếu một, người kia.....” Âm điệu của y thấp dần, gần như thì thào tự nói, “Người ấy đang ở nơi nào? Ngàn dặm xa xôi, phải chăng nàng cũng đang ngắm nguyệt hạ?”

Mạnh mẽ ầm hạ một ngụm rượu, rượu nóng hừng hực làm bỏng cả yết hầu khiến y ho khan không dứt, lửa nóng tán đi, cơn ho mới dừng một chút, y quả nhiên là một thư sinh bất tài vô dụng mà! “Cáp, đến đến đến, uống nữa nào!” Say đến nỗi đầu óc có chút mơ hồ, môi đặt tại miệng bình, bên khõe miệng còn vương chút tàn rượu, “Hết rồi?” Rượu đâu? Y nhìn nhìn bên trong bầu rượu, chỉ thấy một mảnh tối đen còn sót lại, tựa như đời y vậy, tối tăm không thấy ánh sáng! Quăng bầu rượu qua một bên, y phất tay áo, ngửa mặt lên trời cười to nói: “Vậy thì về thôi! Về thôi!” Sau đó y lê bước hướng đến tiểu ốc phía sau khu rừng trúc, vì quá say nên y có cảm giác đôi chân mình như nhũn cả ra, một phút thất thần, chân trái quăng vào chân phải, cả người ngã gục trên cỏ.

Ngã ra trên thảm cỏ, y cuồng tiếu, cười đến điên dại, y chẳng biết nên cười mình ngu dốt hay cười cho cái si dại của bản thân, y cứ cười, cười để ngăn lại nỗi cô độc ở trong lòng, cười cho thỏa những lời mỉa mai, châm biếm, cười cho cái cuồng ngạo mà y vẫn tưởng, cười cho đến khi cả người không còn sức lực, yết hầu khô khốc mới ngừng lại. Y thần thờ ngồi bệt trên đất, không có khí lực để đứng lên, cũng không nhớ tới mình cần phải đi đến nơi nào, cứ ngồi đó ngây ngốc cả ra, ánh mắt vô định nhìn thẳng về phía trước, bao quát cả không trung tối tăm, từ ý thấm dần, mệt mỏi trào dâng, rốt cục y cũng chống đỡ không nổi nữa, mi mắt chột hạ, y dựa vào giả sơn, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Mây đen tản đi, Nguyệt nhi lộ diện, ánh trăng nhu hòa chiếu xuống trên người Chung Nhuận. Nhưng y vẫn say ngủ không hề biết, dưới nguyệt quang băng lãnh, gương mặt y khi ngủ lại an tường đến vậy, hình như một hồi điên cuồng mới vừa nãy tựa như một giấc mộng, là một giấc mộng của kẻ điên khi say.

Bốn phía một bề im ắng, từ sâu bên trong rừng trúc, có một nam nhân chậm rãi đi ra, hẩn đứng ở trước mặt Chung Nhuận. Một lúc lâu sau, nam nhân mới cúi người xuống, đầu ngón tay thon dài mơn trớn hai gò má đỏ ửng vì rượu của y, ngón tay ấy, chột run lên một chút, “Vì sao lại là người?” Nam nhân than nhẹ một tiếng, biết bao nhiêu tình tự ẩn dấu trong đó chẳng nói nên lời.

~*

~Miệng lưỡi khô khốc, Chung Nhuận từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, đầu lưỡi tràn đầy vị chát. Thật là, y đã uống quá nhiều rồi, khẽ lắc lắc đầu, ngón tay nhẹ miết hai bên Thái Dương, làm dịu lại cơn đau gần như muốn nổ tung cả đầu.

Cố gắng đứng dậy, y rót một ly trà, nước trà trong ấm đã lạnh tự bao giờ, uống xong chén trà, nhất thời y cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, cảm giác khô nóng trong cơ thể ngay lập tức tản đi rất nhiều, ý nghĩ trở cũng theo đó mà trở nên thanh tỉnh, y rốt cục mới biết cảm giác có chỗ không đúng lúc mới vừa tỉnh dậy là từ nơi mà y đang nằm ra.

Y nhớ rõ ràng là hồi nãy mình dựa vào giả sơn bên cạnh rừng trúc mà ngủ, như thế nào đến khi tỉnh lại ở trong phòng? Chung Nhuận mê mang nhìn lướt qua trúc y mộc trác (bàn làm từ gỗ trúc), đây là phòng của y! Chẳng lẽ là y giữa lúc vô ý thức, mơ mơ màng màng mà đi về phòng? Cả đầu thật nặng, đang suy nghĩ nhớ lại thì đầu như bị kim đâm, đau nhói nhói, đôi mày nhíu lại thành một đoàn, y đành buông bỏ, nghĩ nhiều chi vô ích, chẳng bằng ngã người nghỉ ngơi thêm chút nữa.

Nhìn ánh trăng chiếu rọi qua song cửa sổ, hình như vẫn là nửa đêm, cơn gió đầu mùa xuân có chút se se lạnh, tấm chăn mỏng mảnh tựa hồ không ngăn được cái lạnh về đêm, y bước xuống giường, hơi hơi đứng thẳng người dậy, đi tới định đóng cửa lại.

“A!” Vừa mới đứng lên, y đã bị bóng đen trước mặt làm cho giật mình, sợ tới mức ngã lăn ra trên giường,

đó là một bóng người, người nọ mặt hướng về phía y, đưa lưng về phía ánh trăng, khiến y không thể thấy rõ diện mạo của hắn.

“Xin hỏi người tới là ai?” Y bình ổn thần trí, trấn định mà hỏi. Chắc hẳn không phải là trộm, có kẻ trộm nào thêm nhìn đến căn phòng rộng tuếch này, chỉ sợ vừa liếc mắt qua đã hừ lạnh khinh thường một tiếng rồi bỏ đi.

Thật lâu vẫn không thấy người đó trả lời.

Thấy tính tình người này có vẻ kiêu ngạo, hơn nữa lại thân thể không khỏe, làm cho Chung Nhuận càng muốn phát hỏa.

“Người chính là Chung Nhuận?” Người nọ mở miệng. Thanh âm của người này trầm thấp, lại ẩn chút từ tính, dựa vào đó mà đoán thì tuổi tác của hắn chắc trên dưới ba mươi.

Đầu vai của y để ý lắm mới thấy lúc nghe được câu hỏi nó khẽ giật nhẹ một chút, Chung Nhuận nhíu mày khó chịu, câu hỏi của người thấy thể nhưng lại giống câu của Ôn Thanh Hạc lúc mới lần đầu gặp y? “Đúng là tại hạ.” Hắn đáp, trong lòng nhanh chóng phỏng đoán dụng ý đến thăm giữa đêm khuya của đối phương, đến tột cùng thì hắn là ai? Hơn nữa tựa hồ hắn biết rất nhiều về y. Mặc dù ánh trăng bàng bạc, có chút mờ nhạt, nhưng y vẫn có thể nhìn ra quần áo của đối phương có màu tử hồng (tím đỏ), tử sắc là phục sức của quý nhân. Ở kinh thành, y không nhớ là mình có quen biết với vị đại nhân vật nào ở lứa tuổi như vậy.

“Nghe nói từ của người viết rất hay?” Qua một hồi lâu sau, người nọ đứng trong bóng tối mới cất lời chậm rãi hỏi, giọng điệu nghe ra có chút thờ ơ.

“Chỉ tạm tạm mà thôi, là do mọi người quá đề cao coi trọng rồi.” Khẩu khí làm ra vẻ ta đây biết rõ của người mới tới làm cho y rất không thoải mái.

“Chung công tử quá khiêm tốn rồi.” Người đó lại cười đáp lời.

“Không đảm đương nổi một tiếng công tử của túc hạ. Ta thật muốn hỏi túc hạ là người phương nào? Vì sao nửa đêm lại đi vào phòng ốc sơ sài này của ta?” Sau đó y nhìn chằm chằm vào đối phương đang đứng trong bóng tối, cố ý kéo dài âm điệu, “Chẳng lẽ là đạo phỉ sao?”

“Chung công tử quả thật biết nói đùa.” Người tới chợt bật cười khanh khách, “Bất quá tại hạ đích thực là đã thất lễ.” Hắn di chuyển cước bộ, bước tới đứng bên cửa sổ, ở ngoài, ánh trăng như thủy ngân chiếu xuống, quang mang nhu hòa bao phủ lấy hắn, diện mạo của người đó hiện hiện rõ ra dưới ánh trăng.

Đó là một khuôn mặt đầy khí khái nam nhân, kiếm mi tu mục (đôi mày được tỉa gọn), đôi mắt sáng rực, khí vũ hiên ngang. Hắn mặc tử bào, bên hông dùng kim đai buộc lại, nút thắt được che bởi ngọc bội, hắn khoanh tay đứng đó, tao nhã quý khí, khí định thanh nhàn, nhưng lại khiến cho người ta không có cách nào bỏ qua uy nghiêm mà hắn toát ra trên người.

Chỉ có nhân tài nắm giữ quyền thế mới có thể thần nhiên tự đắc như vậy. Chung Nhuận thầm giật mình, người này tuyệt đối không phải cái loại quý công tử ham ăn biếng làm, chỉ biết mê đàm chuyện phong hoa tuyết nguyệt? Công tử gì đó, những người ấy thì quy tắc của kẻ làm sang, nhưng khí chất lại không đủ quả quyết để chơi trò đấu trí, bàn luận như thế này.

“Tại hạ họ Triệu, Triệu Tường Dư. Hôm nay cùng bằng hữu đi thưởng rượu ngắm trăng, tiệc vừa bắt đầu non nửa thì phải ghé vào canh y (nhà xí), không ngờ lại bị cảnh sắc lịch sự tao nhã nơi này hấp dẫn, một đường thẳng tới, bất tri bất giác đi vào viện này, thấy được một tiểu ốc bên cạnh rừng trúc mát mẽ hữu tình, lại không có ánh sáng, tại hạ mới trộm nghĩ nơi này không có người ở, cho nên mới mạn phép tiến vào, thỉnh Chung công tử thứ lỗi cho sự lỗ mãng của tại hạ.”

Người ta đã lấy lễ tạ lỗi như thế rồi mà mình còn chấp nhất không chịu bỏ qua thì đó là sai lầm của mình. Chung Nhuận nghĩ vậy, bèn nói: “Thì ra là thế, trách không được đại nhân. Hồi nãy, ngữ khí của tại hạ có chút bất kính, không biết kiêng nể ai, còn chờ đại nhân thứ lỗi cho.” Quan sát sắc mặt, Chung Nhuận khách khí nói. Y mặc dù không thích quyền quý, nhưng cũng không muốn học mấy tên gốc đầu gốc tử chuốc họa vào thân. Triệu Tường Dư? Hắn cẩn thận cân nhắc, nhưng mà suy nghĩ cả nửa ngày, trong đầu cũng tìm không ra người nào có gia cảnh xuất thân cao sang mang tên này. Quên đi, dù sao cũng không quan hệ

gì với y, bỏ đi, nghĩ làm gì. Có ai ngờ, vận mệnh sau này của y tương liên chặt chẽ với người này, muốn dứt mà chẳng dứt được, muốn buông mà chẳng buông đành, đến chết mới thôi.

“Nếu ta biết được tính danh của ngươi, ngược lại ngươi cũng biết tên của ta, thì không cần đa lễ làm gì nữa.” Triệu Tường Dư mỉm cười, biết rõ cách y xưng hô với hắn từ đâu mà ra. Lúc ấy, những người bất đồng giai cấp thì không có phục sức tương đồng (giống nhau), bất luận kẻ nào cũng không được đi quá giới hạn. Trên tam phẩm thì phục trang tử sắc, còn những kẻ bình dân thì mặc bạch y.

“Đại nhân cùng tại hạ thân phận khác biệt, cấp bậc bất đồng, trăm triệu lần không thể thất lễ.” Chung Nhuận từ tốn nói, lời này là thật, y đối với người này, ấn tượng tuy không tồi, mặc dù còn giận hờn việc xâm phạm vào tiểu ốc của người khác, nhưng tâm thì vẫn khâm phục phong thái, khí phách của y, bất quá, y không muốn vướng vào một đống rắc rối sau này, tương giao cùng cao quan quyền quý tuyệt đối là chuyện phiền toái nhất trên đời, một khi gặp phải, cả đời đừng mơ tưởng đến an bình. Ôn Thanh Hạc là ngoại lệ, hắn tuy là mệnh quan triều đình, nhưng dù sao cũng là võ tướng, có nghĩa khí của kẻ bình nghiệp, quan hệ với triều đình không lớn, không lấy dính nhiều khí của chốn quan trường, thế nên y mới yên tâm mà kết giao.

“Tất cả mọi người đều nói Chung công tử không hề câu nệ thế tục lễ giáo, hôm nay gặp rồi, mới biết được người nguyên lai chỉ là tục nhân.” Triệu Tường Dư cố ý nói lời này để chọc giận y.

Không ngờ Chung Nhuận không những không giận, ngược lại còn cười đáp, “Khắp thế gian này, nơi nào cũng đầy những con mọt làm ô uế thư quyển, còn Chung Nhuận ta chính là một tên đại đại tục bối.”

Trong mắt Triệu Tường Dư âm thầm toát ra tán thưởng, “Người có thể nói những lời này thì không phải tục nhân.” Hắn mỉm cười, nói: “Xem ra Chung công tử không nguyện ý cùng tại hạ kết giao, tại hạ cũng không miễn cưỡng nữa, kết giao vì bị ép buộc thì không có ý nghĩa gì. Hơn nữa chung công tử mới gặp ta lần đầu, hiểu biết không sâu, cự tuyệt cũng là chuyện đương nhiên.”

“Tại hạ không dám, tại vì thân phận chênh lệch, hậu ái của đại nhân ta nhận không nổi.” Chung Nhuận đáp lại cực kỳ khách khí.

Triệu Tường Dư cao giọng cười to, liên tục lắc đầu, thư sinh này cực kỳ thú vị, miệng nói một đằng, thần sắc trên mặt lại hiển hiện một nẻo, khóe miệng y có chút không kiên nhẫn mà khẽ trễ xuống, biểu lộ ra tình tự trong ngoài bất nhất. Hành vi cao ngạo, nội tâm cũng ngay thẳng, bộc trực, thú vị, rất thú vị!

Không rõ hắn đang cười cái gì, khóe miệng y lại trễ dài ra thêm ít nữa, Chung Nhuận chọn cách làm như không nhìn thấy, liếc mắt nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, đã gần sắp canh ba rồi, y đứng lên, vuốt thẳng lại vài nếp nhăn trên xiêm y, thản nhiên nói, “Sắc trời đã muộn rồi, thỉnh đại nhân mau mau quay về, mọi người chắc đang sốt ruột chờ người trở về để tiếp tục bữa tiệc.”

“Thật ra thì cũng không sao đâu, so với chuyện uống rượu nghe khúc, ta lại nguyện ý cùng công tử đàm thi luận phú hơn, chẳng phải thêm phần phong nhã hay sao?” Hắn lơ đãng, chút không để ý bản thân mình mới là nhân vật chính của tràng yến hội kia.

Người này nghe không hiểu lệnh đuổi khách? Chung Nhuận tiến lên vài bước, lại phát hiện hóa ra đối phương cao hơn mình nửa cái đầu, y âm thầm lui về phía sau từng bước một cho đến khi y có thể nhìn thẳng vào mắt của đối phương mới dừng lại.

Nhìn thẳng vào ánh mắt tinh thước (rực rỡ, sáng tựa sao) của nam tử kia, Chung Nhuận cả kinh, nhãn liêm rũ xuống, tránh đi tầm mắt của người kia, “Đại nhân quả thật nhã hứng mười phần, hồi nãy tại hạ đã uống chú rượu, hơn nữa không chú ý đêm nay gió lạnh, nên thân thể cảm thấy không khỏe, chỉ sợ không thể bồi người tận hứng được.” Đã nói đến mức này, dù có là đầu đá đến cách mấy thì cũng phải hiểu đi, y tự nhủ thầm trong lòng.

“Công tử thân thể không khỏe, có muốn tại hạ giúp người thỉnh đại phu hay không?” Nhìn khóe miệng y nhẹ giật vài cái, trong mắt nam nhân chợt nổi lên ý xấu hiểm thấy, nguyên lai đùa một người thú vị đến như thế!

Người này! Chung Nhuận mục trừng khẩu ngọc, cơ hồ muốn chửi ầm lên, tửu ý vừa rồi mới bị trà lạnh áp chế nay lại nổi lên, cảm giác hỗn loạn làm cho đầu y bỗng trở nên lâng lâng, buông lời không thêm suy nghĩ,

” Cái tên kia, sao người cứ dây dưa mãi không chịu dứt thế, một vừa hai phải thôi, ta muốn nghỉ ngơi, người nghe có hiểu hay không? Mặc kệ người là cái gì quan, cái gì lại cũng không có quyền gây trở ngại không cho người khác đi ngủ chứ!”

Cái kiểu không thèm kiêng nể gì hết, chơi lật bài ngửa, xé da trơ mặt mà đuổi người đi này nằm ngoài dự kiến của y, nhưng Triệu Tường Dư không những không sinh khí, ngược lại tâm tình càng thêm vui vẻ, hớn hở.

Cởi bỏ lớp ngoài nho nhã lễ độ nhưng lại băng lãnh kia, không hề mở miệng một tiếng”Đại nhân”, một câu “Tại hạ” nữa, nhãn mâu do say rượu nên có chút mê ly, đôi gò má vì người tức giận mà hơi hơi phồng hồng, tóc tựa hồ gần dựng thẳng lên giống một cái cây, nhìn Chung Nhuận như vậy không hiểu sao tâm tình của hắn chợt tốt lên. Triệu Tường Dư cứ đứng ở đấy nhìn y tỏ vẻ thích thú, muốn ngừng mà không được.

Tửu lực trào lên, đầu có điểm choáng váng khiến Chung Nhuận lười cùng tên kia so đo, nếu đã không khách khí mà nói đến mức này, y cũng không thèm để ý đến cái gọi là lễ nghi nữa, giờ phải nghỉ ngơi cho đã mới được, sau khi tỉnh lại rồi thì mới quản chuyện của hắn. Tội quá, bây giờ y chỉ muốn ngủ mà thôi, dù cho thiên hoàng lão tử đến cũng đừng mơ mà ngăn được y!”Tùy người muốn làm gì thì làm, muốn uống trà thì tự mình đi rót, không ai rảnh mà hầu người, muốn ngủ thì cứ tự nhiên lăn ra đất mà nằm, muốn ngấm trăng thì ra ngoài mà ngấm, trước khi đi nhớ đóng cửa sổ lại, đến lúc bước ra thì phải khép chặt cửa vào, miễn cho lại thêm một kẻ không có mắt mũi khác lạng quạng tiến vào.” Y lạnh lùng nói, thay đổi biện pháp mắng chửi người.

“Thất lễ thất lễ, là ta quấy rầy.”

Y không nghĩ tới một khắc sau đối phương lại buông lời giải thích, còn pha lẫn vài phân thành khẩn, ngờ ngác mất mấy giây, y mới phản ứng lại, trên mặt y có chút ngưng ngừng, hổ thẹn với lời nói xấc xược vô lễ hồi này của mình “Không sao, là do tại hạ tính tình không tốt, còn thỉnh đại nhân đừng phiền lòng để bụng.”

Lại biến trở về thành thư sinh thanh tao nho nhã. Triệu Tường Dư phải tận lực áp chế mới ngăn mình không cười ra tiếng, hắn còn chưa muốn chọc cho đối phương thẹn quá hóa giận đâu! Bị người khác biết được bản chất tính tình thật sự của mình, có người sẽ vui vẻ tiếp nhận đối phương kết giao hảo hữu, ngược lại cũng có kẻ sẽ bài xích đối phương, xem ra, Chung Nhuận là loại người thứ hai, nếu hắn muốn tiếp cận y, thì giờ phút này vẫn nên bồi y diễn trò cho thỏa đáng, tránh nhạ chuyện khiến y trở mặt làm gì.”Đêm đã khuya, ta nên cáo từ, hy vọng ngày khác có thể cùng công tử hàn huyên đàm thoại lâu hơn.”

Chung Nhuận đang trong cơn buồn ngủ, thấy hắn nói lời khách khí như vậy thì cũng không keo kiệt làm gì, dùng lễ đáp trả, “Nhất định nhất định!” Trong lòng thì lại ước từ nay về sau ngay cả cơ hội gặp mặt cũng đừng có mới là tốt.

Triệu Tường Dư khẽ mỉm cười, cái bộ dáng mong muốn đuổi hắn đi càng nhanh càng tốt đã chứng minh rằng y khẩu thị tâm phi.

Sau một phen khách sáo đưa đẩy qua lại, nam nhân rời đi.

Chung Nhuận thở dài nhẹ nhõm, không biết vì sao, ngay lúc người tự xưng là “Triệu Tường Dư” xuất hiện trước mặt, y bỗng dưng có loại cảm giác khẩn trương, không muốn tiếp xúc nhiều với người này, có thể do y chỉ là bình dân bá tánh bình thường, không quen nhìn quý khí của hắn, cũng có lẽ là do cảm giác yêu ghét của mỗi người khác nhau.

Không cần để ý đến hắn nữa, dù sao chuyện hai người gặp được nhau tối nay chỉ là cực kỳ ngẫu nhiên mà thôi. Y lắc lắc đầu, đang muốn đi đóng cửa sổ lại, thì vô tình ngẩng đầu lên, ánh sáng mong lung từ nguyệt nương pha màu bàng bạc khắp không gian, bầu trời đêm nay không ánh sao, lại có vẻ sáng ngời hơn bình thường, làm y ngây ngốc.”Nguyệt sắc mênh mông, sáng trong tựa nữ nhân tâm a.” Thở dài một tiếng, đột nhiên cơn buồn ngủ biến mất tự lúc nào.

Quay đầu trở về giường, đã không còn lòng dạ nào mà ngủ, y bèn phủ thêm một kiện áo khoác, đẩy cửa bước ra. Chậm rãi đi dọc theo đường mòn giữa các bụi hoa, từ bên kia rừng trúc truyền đến thanh âm trêu đùa dứt quãng của khách nhân cùng các cô nương trong việc hòa lẫn với nhạc thanh ti trúc cầm huyền. Y không dừng lại, tiếp tục cất bước theo cửa hông đi ra khỏi Hàm Hương Viện.

<http://enoeno.51.net> (c)Eno. all rights reserved

7. Chương 3-2: Hạ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tình Nguyệt

...Gió lạnh thổi từng cơn khiến người tê dại, thân không tiền chẳng biết lang bạt nơi nao, y không chỗ để đi, gần như chết rét giữa cơn tuyết lạnh ấy. Mía mai, nức cười thay, y lại được thanh lâu nữ tử mà thường ngày y luôn khinh bỉ ra tay sở cứu...

Tại một con ngõ nhỏ yên lặng cuối phố, không khí trong trẻo nhưng có chút thanh lãnh làm y bất chợt rung mình, một mảnh yên tĩnh bao phủ chung quanh, chỉ nghe thanh phu canh gõ mõ cầm canh, còn có tiếng chó sủa ngẫu nhiên từ xa xa truyền tới. Y cầm theo đèn lồng, một mình một người đi vào ngõ nhỏ trông vắng, gần đầu đường lộ ra ánh nền vàng nhạt leo lét cháy, đến gần thì mới thấy, nguyên lai là từ gian hàng ăn khuya của lão nhân. Tối nay sinh ý tựa hồ không tốt lắm, trước cửa quán chẳng thấy bóng khách nhân lai vãng, hai tay lão nhân đan xen nhau, giấu vào trong y tụ, lui cổ, dựa người vào thổ tường gà gật ngủ.

Nghe được tiếng bước chân, lão nhân mở mắt rất nhanh, thấy người tới là y, gương mặt đầy nếp nhăn nở nụ cười đơn thuần hàm hậu, "Công tử, vẫn một bát cháo ngọt như cũ hả?" Lão ở ngõ nhỏ này trông coi việc buôn bán đã nhiều năm, đối với khách nhân thường xuyên lui tới lão đều nhớ rõ, nhất là vị công tử trẻ tuổi hằng đêm thường xuyên lui tới trong nửa năm gần đây.

Chung Nhuận gật gật đầu.

"Ai, lập tức có liền!" Lão nhân lập tức đứng dậy hâm nóng bếp lò, không bao lâu, một chén cháo ngọt nóng hôi hổi được đưa lên.

Ăn được non nửa bát, thân thể vừa rồi còn run lên vì cơn gió đêm đầu mùa rét lạnh dần dần nóng lên, y thả mấy đồng tiền xuống bàn, “Cám ơn lão nhân gia.” Chắp tay tạ ân xong, y lại tiếp tục lộ trình của mình.

Hàm Hương Viện cách tường thành không xa, không bao lâu, Chung Nhuận đã tới biên thành, thủ vệ canh giữ nơi đó đều biết mặt y nên tùy ý để Chung Nhuận đi đến một góc hẻo lánh trên cổng thành. Góc nhỏ ở Tây thành lâu này cũng không biết là do người của triều đại nào xây dựng nên, chỉ biết đương triều ngày này, bởi vì nó quá mức cũ nát, sau khi thành lâu được tu sửa thì nơi này bị bỏ hoang, chỉ còn lại một tòa thành lâu cô độc lẻ loi đứng lặng ở nơi đó làm dấu tích minh chứng cho thời gian.

Chung Nhuận rất thích nơi này, an tĩnh, không người quấy rầy, y có thể lẳng lặng ngồi ở dưới bầu trời đêm mênh mông, thả suy nghĩ của vào vào vũ trụ rộng lớn, dứt bỏ thế tục công danh lợi lộc, thả lỏng tâm tư, để nó bay lên chín tầng mây.

Ngồi trên đóa khải* (lỗ châu mai) , y nhìn về phía đông nam, xa xa chỉ thấy một mảng không trung hắc ám bao phủ lấy mọi thứ, đồng cỏ bát ngát hoang vu kéo dài không thấy đích, che đi ranh giới giữa thiên và địa, mơ hồ nhập lại làm một.

Nàng, chắc đã chìm sâu vào giấc ngủ. Chỉ mong nàng có một giấc mộng thật đẹp, cũng nguyện nàng, trong mộng —— không có y.

Nhớ lại hơn một năm kể từ ngày thượng kinh khảo thí, trong lòng y cảm khái vạn phần. Y của năm trước, kiêu ngạo đặc ý, tự cho mình là tài trí hơn người, tài trí không thua kém, ai Trạng Nguyên bằng vàng đề danh là điều tưởng chừng như nằm trong bàn tay, sĩ tử thư sinh bên cạnh lúc nào cũng đi theo tán dương nịnh nọt, khiến y không biết trời cao đất rộng là gì. Ngờ đâu đến khi hoàng榜 được dán lên, y danh lạc Tôn Sơn, như từ trên đám mây rơi xuống bùn lầy dưới mặt đất, rơi cực thảm, đám người ngày xưa lúc nào theo sau nịnh bợ y bây giờ trở mặt bỏ đá xuống giếng, còn nhóm sĩ tử thường thường bậc trung, tài hoa không bằng y ngẩng đầu vênh mặt, lãnh nhàn chế ngạo, chường quầy khách điểm ngày hôm trước còn dùng khuôn mặt tươi cười thỉnh cầu y đề tự, lại không hề để ý đến bão tuyết bên ngoài, biết y trong túi không còn một đồng mà vẫn đuổi thẳng ra ngoài ? Gió lạnh thổi từng cơn khiến người tê dại, thân không tiền chẳng biết lang bạt nơi nao, y không chỗ để đi, gần như chết rét giữa cơn tuyết lạnh ấy. Mĩa mai, nực cười thay, y lại được thanh lâu nữ tử tử mà thường ngày y luôn khinh bỉ ra tay sở cứu.

Trải qua nhân sinh ấm lạnh tình người, từng chút một nhớ lại dĩ vãng tưởng chừng như đã nhạt nhòa, khi ấy, y luôn tự cho là thanh cao, mặc dù khinh thường quan trường nhưng lại không cam lòng bị những kẻ tầm thường, ăn không ngồi rồi, sống bám vào người khác hoa tay múa chân với y, cá tính cũng tranh cường cuồng ngạo, trong mắt không bao giờ chịu dung một hạt cát (ý nói không chịu thua kém ai). Bây giờ nghĩ lại, y lúc đó, vừa đáng thương lại vừa đáng cười.

Hồi ức qua đi, thần trí quay về, y tự lắc đầu giũ mình, y kiêu ngạo, không ngờ lại hại chính mình, hại con người ôn nhu tự thủy kia. Y với nàng, kiếp này chỉ sợ vô duyên. Đã biết trước như vậy, nhưng mà, vì sao trong lòng vẫn còn ngơ ngẩn, luyến tiếc khôn nguôi?

Mất mát cùng trống trơn, y thở dài một hơi, từ bên hông lấy cây tiêu nhỏ, nhẹ đưa lên miệng, cúi đầu mà thổi ra một khúc nhạc du dương pha lẫn chút thê lương, xuyên màn đêm tầng tầng lớp lớp, vượt qua mái ngói trùng trùng điệp điệp, mang tâm sự truyền đến lòng người, gợi lên mạt sầu ti sầu tận trong tim của những người không ngủ được trong đêm khuya vắng lặng nàt.

Đêm càng dài, sầu càng thâm!

Trong không trung truyền đến tiếng tiêu động lòng người, khiến cho nhóm kiêu phu đi qua ngõ nhỏ tìm lòng không荡漾, cước bộ chợt dừng, tiếng tiêu kia chứa đầy cảm xúc tâm linh, ngay cả bọn họ là những kẻ không thông tiêu nhạc cũng bị tình tố như khóc như oán trong đó hấp dẫn, có người nhớ tới mẫu thân bệnh tật đã lâu mà mình vẫn chưa thể về thăm, có người nhớ tới tiếng khóc than kêu đói của hài tử, có người nhớ tới thanh mai trúc mã không thể kết duyên nên nghĩa phu thê, dù cho bọn họ là những kẻ tâm địa cứng rắn đến đâu, cũng nhận không được nỗi vài giọt ai lệ.

Kiệu liêm bị xúc lên, nam nhân bên trong dùng phiến cốt vén rèm, lắng nghe kia tiếng tiêu xuất thần kia, một hồi lâu, mới phục hồi tinh thần lại, “Tần Giác, “ hẩn gọi.

“Có thuộc hạ.” Vừa dứt lời, một hắc y nam tử nửa quỳ ở trước kiệu.

“Người đi xem thử là người nào đang thổi tiêu.” Nam nhân bên trong kiệu ban lệnh.

“Vâng” Hắc y nhân lĩnh mệnh.

Tiếng tiêu kia phiêu đang trên bầu trời đêm. Nam nhân nhìn lên, chỉ thấy một vầng trăng sáng treo lơ lửng bên mái hiên nhà người.

Rất nhanh, hắc y nhân tên gọi “Tần Giác” đã trở lại, “Bẩm báo Tướng gia, là thư sinh danh kêu Chung Nhuận thổi tiêu ở trên thành lầu.”

“Nga, Chung Nhuận?” Nam tử bên trong kiệu chậm rãi lặp lại, dùng phiến tử vỗ tay tán thưởng, bên khốe môi lộ ra đường cong tựa tiểu phi tiểu.

Chung Nhuận tuy rằng thân ở thanh lâu, nhưng tình cảnh y ở Hàm Hương Viện cũng đến nỗi quần bách xấu hổ như người bên ngoài ác ý phỏng đoán. Mới đầu, tú bà lãnh nhân đối đãi với y, tên thư sinh nghèo túng được Tuyết Yên cứu trở về, ngày thường đều chỉ chó máng mèo, chẳng qua ả ngại mặt mũi Tuyết Yên mới không xách gậy gộc đuổi y ra ngoài. Sau này, khi y viết từ cho các danh tử, vàng bạc tài bảo liền theo tuyết bút cuộn cuộn mà đến, khiến tú bà mừng rỡ, mặt mày hớn hớn cả lên, đương nhiên lãnh nhân đối y được lập tức thay bằng nhiệt kiểm (niềm nở), ngôn ngữ cũng đổi thành tán thưởng nịnh bợ. Bởi vậy, mỗi ngày của y vẫn đều quá mức tự tại.

Phần lớn thời gian y đều nhàn rỗi, những lúc vô sự, thì viết mấy bức thư họa, đổi một ít tiền thưởng. Cô gia quả nhân (một mình đơn côi), có rượu có thực, một người ăn no cả nhà không đói bụng, xem như thanh thoi.

Ấy là một buổi sáng ngày xuân rực rỡ, Thiên Nguyệt Lâu trước sau vẫn náo nhiệt như cũ, điểm tiểu nhị cao giọng hét to, bưng rượu và thức ăn xuyên qua các gian bàn, thực khách thì chơi đoán số phạt rượu, rất khoái hoạt. Thiên Nguyệt Lâu mặc dù không có nghiêm lệnh quy định, nhưng có mặc kệ (quy định ngầm) ai ai cũng hiểu, đại đường lầu một là nơi người bình thường uống rượu ăn cơm, lầu hai tiếp đãi văn nhân, nhà sĩ, đại quan, quý nhân, còn lầu ba lại dành cho những nhân tài thân phận địa vị không tầm thường đi lên.

Chung Nhuận ngồi ở đại đường trong một góc không người chú ý. Một mình uống rượu. Người mượn rượu giải sầu tự uống với bản thân còn vui hơn có bằng hữu theo cùng, cũng không có ai đi để ý, chỉ có một số ít người chú ý tới một kẻ quần áo thật bình thường, nhưng dù ở trong đám người thô phu ồn ào vẫn tựa như hạc trong đàn gà. Tuổi còn trẻ mà có được khí chất như vậy, chắc chẳng có bao người.

Chung Nhuận không hề quan tâm đến tầm mắt cố ý vô tình đảo qua mình, cứ nhàn nhã ngồi đó thưởng rượu, Rượu của Thiên Nguyệt Lâu, quả nhiên danh bất hư truyền! Y nhẹ khép mắt, tinh tế thưởng thức tửu hương thanh liệt.

Lúc này, ngoài đại môn vang lên một trận xôn xao, có một đám cử tử (thư sinh) cùng nhau tiến vào, niên kỷ còn nhỏ, nhưng trên mặt mỗi người đều mang theo vài phần kiêu căng, vây quanh một người tuổi tác khá trẻ khuôn mặt anh tuấn, phong độ tiêu sái, đều khí độ, cao ngạo không kém.

Không khí huyền náo nơi Đại đường lập tức ngừng lại, khách nhân mỗi người đều nín thở kính sợ mà nhìn đám người niên khinh sĩ tử này. Đối với bọn họ mà nói, địa vị của những người đó, bọn hắn có cầu cả đời cũng không được.

Chung Nhuận liếc nhìn một cái, nở nụ cười lãnh liệt trào phúng, y của một năm trước cũng hăng hái kiêu căng như thế, khi đó y sao có thể nghĩ đến hôm nay mình lại rơi vào tình cảnh thế này, từ đó có thể thấy được số kiếp này quả nhiên là hỉ nộ vô thường. Bất quá, tuy rằng y mất đi rất nhiều, nhưng cũng có được không ít, nếu không nghèo túng, y sẽ không thấy được những tính toán âm ám sau gương mặt a dua tươi cười của người khác, cũng nhìn không rõ thê lương vô tình của thế gian, lại càng không có được thực tâm bằng hữu giống Ôn Thanh Hạc vậy.

Điểm tiểu nhị vốn đã nhìn quen mỗi người mỗi vật, vội nháy mắt mấy cái, liền đơn đả nghênh đón, “Chư vị công tử, thỉnh lên lầu!”

Chỉ thấy nhóm cử tử đó ngưỡng đầu cao ngạo, khinh miệt nhìn lướt qua đại đường, vừa lòng mà hừ một tiếng, sau đó cùng nhau bước lên lầu.

Một lát sau, đại đường mới lặng ngắt như tờ lại bắt đầu náo nhiệt, nhất thời ai ai cũng bàn luận.

“Người thấy vị công tử dẫn đầu kia không? Hắn tên là Thượng Quan Thanh, là trưởng tử của Binh Bộ Thị Lang, tài hoa phong lưu, hạ bút như thần, hôm nay diện kiến quả nhiên là thiên chi kiêu tử a. Xem ra Trạng Nguyên lang năm nay nhất định là hắn!”

“Này cũng chưa chắc à nha.”

“Nghĩa là sao?”

“Người còn nhớ rõ Chung Nhuận năm trước danh chấn nhất thời hay không? Lúc đó chẳng phải y cũng tài hoa hơn người! Sau này ngay cả bảng tiến sĩ cũng không vào được?”

“Ai, người có điều không biết, thư sinh kia tuy rằng văn vẻ viết rất tốt, nhưng gia cảnh lại chẳng có gì đặc biệt, chỉ là thư sinh bình dân, vị Thượng Quan công tử không giống với y, không nói đến gia thế nhà hắn, chỉ riêng việc hắn được Triệu tướng quốc tán thưởng cũng đã hơn khối người rồi!”

“Tướng quốc đại nhân đã từng khen hắn? Sao ta lại không biết?”

“Chẳng trách ta linh thông tin tức hơn so với người. Đại chất (cháu lớn) nhà ta làm việc trong quan phủ, hắn nói có lần Thượng Quan đại nhân mở tiệc chiêu đãi Tướng quốc đại nhân, giữa tiệc Thượng Quan công tử làm một khuyết từ dâng tặng, rất được Tướng quốc đại nhân tán dương đó nha!”

“Hắc, đừng vội nở mặt, chuyện này ta cũng biết, nhưng có phần người lại không biết, lúc ấy Đại nhân tuy rằng tán thưởng từ của Thượng Quan công tử, nhưng không phải sau đó còn nói hắn vẫn thua một người hay sao?”

“Người nói như vậy cứ như đang chế giễu ta, người kia là ai?”

“Ta cũng không biết, nghe nói lúc ấy những người dự tiệc cũng hỏi, nhưng Tướng quốc chỉ cười cười không đáp mà thôi.”

“Người nào mà tài hoa hơn hắn Thượng Quan công tử a?”

“Ai mà biết được!”

Chung Nhuận vẫn đang tự rót tự uống, người khác nghị luận điều gì cũng không liên quan tới y, nếu là lúc trước, y có lẽ sẽ sôi nổi lý luận một phen, nhưng hiện tại thì lại cảm thấy những điều đó giờ đây trở nên cực kỳ vô vi.

Buông chén rồng xuống, hắn với tay lấy bầu rượu trên bàn, châm châm, lại không có giọt nào chảy ra, hết rượu rồi, y tiếc nuối lắc lắc đầu.

“Ta có thể ngồi ở chỗ được không?” Một bóng người xuất hiện trước bàn chặn đi ánh sáng.

Y cũng không ngẩng đầu lên, “Xin cứ tự nhiên.”

Người tới cũng không khách khí ngồi xuống đối diện y, “Nếu không ngại, ta xin mời công tử uống vài chén rượu?”

“Không cần, đa tạ huynh đài.” Y lãnh đạm cự tuyệt.

“A, Chung công tử còn lạnh lùng hơn cả lúc đầu nha!” Người tới đàm tiếu.

Thanh âm có điểm quen thuộc làm ngẩng đầu lên, là kẻ tự xưng “Triệu Tường Dư” xâm nhập vào phòng y tối hôm trước. Hôm nay hắn mặc thường phục trừu bạch, cùng cách ăn mặc với nho sinh bình thường, nhưng dù có đơn giản cách mấy vẫn không che đi được quý khí của hắn.

Chung Nhuận ảm đạm cười, “Triệu đại nhân lại cười chê nữa rồi. Tại hạ hưng tẫn (hết hứng), phải đi trước rồi, Triệu đại nhân, cứ tự nhiên” Tiếp theo y đặt một thỏi bạc lên bàn, xoay người rời khỏi Thiên Nguyệt Lâu.

“Di, Chung công tử chán ghét ta đến như thế sao?”

Đi chưa được mấy bước, người nọ liền không vội không chậm mà đi theo.

Chung Nhuận dừng chân, quay đầu, “Ta thật muốn hỏi Triệu đại nhân một chút, tại hạ có điểm nào làm đại nhân tán thưởng đến thế, cứ theo đuổi không dứt?”

“Theo đuổi không dứt?” Triệu Tường Dư trầm ngâm ngẫm nghĩ một lát, lập tức mỉm cười, “Nói rất hay.”

Y nhú mày, lại nghe thấy người nọ nói: “Ta đối Chung công tử nhất kiến như cố (gặp như đã quen lâu), tâm sinh thân thiết, cố nghĩ muốn thân cận, này cũng là nhân chi thường tình đó mà.”

Chung Nhuận yên lặng không nói gì, nhất thời không muốn làm rõ những ý tứ trong lời nói của người kia.

Trầm mặc một lát, y mở miệng nói: “Triệu đại nhân, nếu không còn việc gì khác, xin cho ta đi trước.”

“Không biết Chung công tử muốn đi đâu?” Triệu Tường Dư không để ý tới vẻ mặt lãnh đạm của y, hỏi.

“Thiên Thai Tự.” Cho dù không muốn trả lời, nhưng gia giáo thuở nhỏ của Chung Nhuận không cho phép y làm lơ.

“Không biết tại hạ được vinh dự đồng hành với công tử hay không?” Triệu Tường Dư tiến thêm một bước hỏi, cho tới bây giờ hắn chưa từng nhiệt tình đối đãi với kẻ lạnh nhạt như vậy, nhưng đối với thư sinh lạnh lùng này, hắn cố tình muốn thân cận, cho dù sắc mặt đối phương chẳng lấy làm vui gì, cũng chẳng sao, hắn vẫn muốn tới gần.

” Tùy ý Đại nhân.” Chung Nhuận nhú nhú mày, do dự một chút rồi mới trả lời, giằng co với nam nhân không quen biết này càng thêm vô nghĩa, chỉ bằng cho hắn theo đi, đỡ phiền.

Triệu Tường Dư nhướng mày, bày ra nụ cười thắng lợi, đi tới vài bước cùng y sóng vai đồng hành.

KHIE TCSC

8. Chương 4-1: Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tỉnh Nguyệt

Một tên thư sinh trói gà không chặt mà dám lấy thân mình ngăn chặn đám ác phó thần tình dữ tợn kia. Tuy rằng thân thể y gầy yếu, tựa hồ chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi y đi mất. Nhưng cả người Chung Nhuận lại toát ra khí thế kiên định lẫm liệt, khiến mấy tên đại hán kia dao động, nhất thời đám gia phó kia không dám tiến lên nữa bước, cả bọn dừng bước, hai mặt nhìn nhau.

Phố xá đông người qua lại, lai khách tứ phương tập hợp, quán cái bên đường bày ra hàng hóa rực rỡ muôn màu, có gạo từ phía nam, trái cây, tơ tằm cùng lá trà; có hải sản vùng Duyên Vũ, đồi mồi; còn cả Ngưu dương từ Tây bắc, than đá, giấy từ Phúc Kiến in thành bộ sách; sơn mài từ Chiết Giang, cả phiên tử từ Nhật Bản, mực của Triều Tiên, các hương liệu dùng cho thức ăn.

Lững thững dạo chơi giữa biển người, Chung Nhuận không nói lời nào, Triệu Tường Dư cũng vậy, Chung Nhuận không đi nhanh được, Triệu Tường Dư cũng để ý điều chỉnh cước bộ, ra khỏi con đường ồn ào, cả hai dường như nhập vào không khí cực kỳ yên lặng của chung quanh.

Đi được nửa canh giờ, hai người ra khỏi cửa thành, nhắm thẳng hướng Đông Nam mà đi.

Thiên Thai Tự nằm trên đỉnh tiểu sơn ở ngoại ô thành, dù hương khói ngày thường cũng không phải nghi ngút gì cho cam, nhưng có phong cảnh tuyệt đẹp, thường thường hấp dẫn một số văn nhân nhà sĩ đến đây ngâm thi đối cảnh.

Cỏ non ven đường xanh mướt, hoa cúc mỏng manh lay động theo gió, rất trong lành đáng yêu, con đường dẫn lên núi quanh co khúc khuỷu, u ý động lòng người, đến khi thấp thoáng có thể thấy được sơn môn, thì bỗng từ đâu truyền đến một trận ồn ào, nguyên lai là một đám công tử quần áo hoa lệ dẫn theo gia phó ca kỹ thanh thế hào đại, hơn phân nửa là mới vừa du xuân về. Kẻ sĩ rung đùi đắc ý ngâm thơ, gia phó ca kỹ một bên phụ họa nịnh hót.

Gặp phải một đồng người cổ làm ra vẻ thật sự không thú vị, Chung Nhuận đang muốn né tránh, không ngờ một người trong đó bỗng cất cao giọng đứng lên, “Yêu, đây không phải Chung huynh hay sao?”

Chung Nhuận ngược nhìn lại. Chỉ thấy kẻ sĩ kia trông có vẻ quen mắt, lại vẫn nhận không ra.

Kẻ đó lớn tiếng cười nhạo nói: “Chung huynh quả nhiên là quý nhân hay quên sự, ngay cả Lương Thế ta cũng không nhớ được sao.”

Người bên cạnh vội vàng nói: “Lão gia nhậm chức quan, phú quý bức người, cái tên bình dân này làm sao mà sánh được.”

“Nguyên lai là Lương huynh, đã lâu không gặp.” Y khách khí nói. Chung Nhuận nhớ ra, người nọ là thí sinh đồng kỳ năm trước, gặp mặt không nhiều lắm, trong ấn tượng Lương Thế hình như tương đối khinh thường y.

Triệu Tường Dư có chút bất mãn, tên “Lương Thế” này tới tìm phiền toái cũng coi như có thể bỏ qua đi, chỉ có điều thái độ hữu lệ của Chung Nhuận đối với tên đó khác hẳn vẻ lạnh nhạt đối với hắn.

Lương Thế nở nụ cười hỉ hả, phe phẩy cây quạt, đi vòng quanh người y hai lòng, lên tiếng thăm tặc, “Chung huynh, nghe nói gần đây ngươi thập phần tiêu dao, có nương ở Hàm Hương Viện mỗi người xinh đẹp tựa thiên tiên, Chung huynh ở nơi đó được đối đãi ôn nhu, hoa tửu uống miễn phí, chẳng phải đã vui đến quên cả trời đất, giống như thần tiên vậy, thật khiến cho tiểu đệ hâm mộ đến chết. Ai!” Hắn thở dài thở ngắn.

“Tiểu đệ bất tài, năm trước được Thánh Thượng ân điển đỗ tiến sĩ, năm nay triều đình cất cử làm tiểu quan, bận đến nỗi khiến tiểu đệ sút đầu mẻ trán, hôm nay thật vất vả mới có được nửa ngày nhàn nhã cùng bằng hữu du ngoạn. Không nghĩ lại được diện kiến Chung huynh, so sánh ra, chung huynh thanh thoi thật đúng là khiến cho tiểu đệ ganh tỵ a!”

“Đúng vậy, chúng ta đều đại nhân công việc bận rộn, làm sao so với chung huynh tùy ý tự tại?” Một sĩ tử vóc dáng mập mạp đứng giữa chêm lời.

Một nữ tử diễm mạo trang diễm thật đậm rúc vào bên cạnh Lương Thế đích cao thấp đánh giá Chung Nhuận một phen, che miệng cười duyên ra tiếng, “Yêu, công tử gia hảo tuần tú nga! Lương đại nhân, vị này là công tử thế gia nào a? Bộ dạng xuất sắc như thế, cho dù để ta hầu hạ, ta cũng nguyện ý!”

Lương Thế cười rộ lên, “Yên Hồng, tính ra vị Chung công tử này cũng là người trong nghiệp với người đó?”

“Người trong nghiệp?” Ca kỹ tên là “Yên Hồng” một đầu sương sớm, kinh ngạc hỏi han.

“Không sai!” Lương Thế tà nghệ Chung Nhuận liếc mắt một cái, cao giọng nói: “Người đứng ở trước mặt người chính là vị điền từ công tử danh chấn thiên hạ đó! Chuyên môn? Là điền khuyết từ cho các ca kỹ trong viện, không phải là người cùng nghiệp thì là gì?”

“Điền từ công tử?” Yên Hồng ngữ điệu nỉ non nhấn mạnh hỏi lại, nụ cười quyến rũ trên mặt dần dần liếm đi, thái độ nghiêm túc hẳn ra, bộ dạng phục tùng hạ mắt đứng ở một bên, không nói điều gì.

Lương Thế nguyên tưởng rằng có thể tìm được cơ hội hảo hảo giễu cợt Chung Nhuận một phen, không nghĩ tới Yên Hồng lại phản ứng như vậy, nhất thời cảm thấy mất hứng,

“Ban đầu, phong thái của Chung huynh làm cho tục nhân chúng ta đổ kị được ngay, hôm làm sao lại ra nông nổi này?” Thấy Lương Thế đang cười mỉa, thổ tử nọ vội vàng châm chọc.

“Chu huynh, lời này của người dở quá, phong thái Chung huynh vẫn như trước a, người không thấy được Chung huynh ở Hàm Hương Viện tự do tự tại như cá gặp nước? Diễm phúc của Chung huynh có ai bì kịp?” Ma diễm sĩ tử nhìn như giải vây kì thực lại cười nhạo.

“Ta bắt tài nên không dám với tới thượng quan, mà được làm hạ thần thì cũng coi như là an ủi, Chung huynh, người nói có phải hay không?” Có người phụ họa, Lương Thế dửng dưng cảm hẳn lên, ra vẻ hỏi han.

Đối mấy lời châm chọc khiêu khích từ những người này, biểu tình Chung Nhuận vẫn không thay đổi, chỉ cười nhạt như trước, tựa hồ lời nói y nghe không phải ác ngữ mà là mỹ ngôn.

Ngược lại, sắc mặt Triệu Tường Dư hơi trầm xuống.

“Chung huynh sao lại không nói lời nào? Có thể nào là tự biết xấu hổ nên không dám nói?” Lương Thế “Bá” một tiếng, mở quạt nghênh ngang, biểu tình ngạo mạn vô lễ.

“Quan dân, ngư thủy, thực tri thực nhạc” Sau một lúc lâu, Chung Nhuận chậm quá đáp trả.

(Cái này dựa trên từ hán việt thì ta nghĩ nghĩa của nó là quan với dân như cá với nước, phải hiểu nhau, biết nhau thì mới đồng lòng vui vẻ được, chứ không có cái kiêu ngạo mạn ta là kẻ trên, người là kẻ dưới như thẳng cha kia.)

“Hừ!” Sắc mặt Lương Thế trầm xuống, “Cãi bướng hả? Đừng tưởng rằng người có chỗ dựa mới thì lên mặt, ta thấy người cả đời này sống trong cảnh bần cùng túng thiếu, góc đầu không lên nổi!”

” Lương huynh chỉ giáo tại hạ ghi vào tâm.” Y vẫn không nóng không giận trả lời lại.

Lương Thế tức giận đến mức mũi đều lệch qua một bên, quăng thẳng hình tượng thiếu gia biến vào hư không, hần chửi ầm lên: “Người cho người là ai, dù trước kia người có tài, chẳng phải bây giờ vẫn sống nghèo túng quy lụy người khác? Hiện tại ta là quan, người là dân, chỉ cần một ngón tay của ta cũng đủ để trị người rồi, để xem người có thể kiêu ngạo đến bao lâu!” Hần bắt đầu lên mặt dọa người.

“Làm càn!” Bỗng một tiếng quát nhẹ vang lên. Thanh âm không lớn, lực đạo cũng chưa đến mười phần, nhưng uy nghiêm trong đó lại nặng tựa như đá, khiến cho không khí trở nên căng thẳng.

Nghe lời khiển trách này, Lương Thế cả người sợ hãi, lập tức nhắm lại miệng. Hần nơm nớp lo sợ, nhìn về hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một gã nam tử trên dưới ba mươi tuổi, dáng người tu trưởng, không có khí tức thư sinh văn nhược. Hần mặt như quan ngọc, mày tu mắt hẹp, mũi cao môi mỏng, mỗi động tác chuyển mắt hé miệng đều toát ra hàn khí khiến người lạnh thấu xương.

Đây là quý nhân nơi nào? Trục giác nổi lên, Lương Thế vừa định quỳ xuống, thì đột nhiên thấy được y sam mà người đó mặc, bạch y tổ quan (áo trắng mũ trắng), đây rõ ràng là tên bình dân nào đó giả dạng quan lớn mà! Giỏi thật, thiếu chút đã nữa làm cho hấn mất thể diện! Lương Thế gạt đi nỗi kinh sợ vừa nãy, lớn giọng quát “Người là ai, ai?” Ngỡ khí tỏ ra mãnh liệt nhưng đến chữ cuối cùng vẫn nhuỷ đi nửa phần.

Mà những người khác đi theo hấn cũng bắt đầu hòa theo, nhao nhao la mắng.

Chỉ có sĩ tử mập là không có tham dự, hấn nhìn Triệu Tường Dư một cách cổ quái, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn chút hoài nghi.

“Bất quá chỉ là một tên bình dân bần cùng mà cũng bày đặt lên mặt, người có biết ta là không?” Thanh thanh yết hầu, Lương Thế hừ mũi một tiếng, tiến lên từng bước, “Nói cho người biết, cha ta là....”

Triệu Tường Dư nâng mắt, gấp chiết phiến gạt đi ngón tay đang chỉ mặt hấn, “Mặc kệ người là ai hoặc phụ thân người làm gì, điều đầu tiên người cần phải học chính là lễ tiết.” Ngỡ khí thản nhiên không hề giận dữ, nhưng lại có vẻ ngưng trọng áp bách, đáng tiếc, luôn có những kẻ đầu óc bả đậu, nghe hoài chẳng hiểu.

“Lớn mặt!” Lương Thế bạo gầm lên như sấm, “Bình dân nho nhỏ mà dám lên mặt dạy đời bản đại nhân? Giỏi, người lớn mặt lắm! Người đâu!” Càng nghĩ càng tức, hấn giận dữ phát tay, “Đem tên dân đen vô lễ xác xược, không biết tôn ti này hảo hảo giáo huấn cho ta!”

“Dạ!” Gia phó đồng thanh tuân mệnh, cùng cầm gậy tiến lên, khí thế như lang như hổ.

Ánh mắt Triệu Tường Dư trầm hạ, bàn tay đang cầm chiết phiến giơ lên, chuẩn bị tiếp đòn.

“Chậm đã!” Đột nhiên có một bóng người nháy lên, ngăn ở trước người hấn. Chung Nhuận dừng cầm đứng ra, bảo vệ hấn! Một tên thư sinh trói gà không chặt mà dám lấy thân mình ngăn chặn đám ác phó thần tình dữ tợn kia. Tuy rằng thân thể y gầy yếu, tựa hồ chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi y đi mất. Nhưng cả người Chung Nhuận lại toát ra khí thế kiên định lẫm liệt, khiến mấy tên đại hán kia dao động, nhất thời đám gia phó kia không dám tiến lên nửa bước, cả bọn dừng bước, hai mặt nhìn nhau.

Tay đang nâng lên thì chợt dừng lại, sâu trong ánh mắt của Triệu Tường Dư bỗng hiện lên một tia quang mang khó có thể nhận biết.

“Lương Thế, người không được làm càn! Dưới chân Thiên tử, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.” Chung Nhuận tức giận nói. Tuy rằng y không muốn qua lại với Triệu Tường Dư, nhưng nếu hôm nay vì chuyện riêng của y mà làm liên lụy đến Triệu Tường Dư, đời này y sẽ không bao giờ an tâm được.

“Tránh ra! Bằng không ta sẽ không nể tình mối tương giao trước đây giữa ta và người, giáo huấn cả người lẫn hấn!” Lương Thế tức giận đến nổi thất khiếu ngư yên (bảy lỗ nổi khói), lớn tiếng quát tháo, ngũ quan coi như đoạn nghiêm bắt đầu vận vạo, khiến các nàng ca kỹ kiều diễm hoảng sợ, câm lặng đứng ở một bên.

Về mặt của y trầm ngưng một chút, lúc trước tuy rằng Lương Thế không coi ai ra gì, ngày thường ỷ vào nhà mình có tiền, luôn luôn khinh thường thư sinh nghèo khó như bọn, đôi lúc còn giễu cợt mỉa mai, nhưng chưa đến nỗi dung túng cho ác phó đánh người, không nghĩ tới khi hấn nhậm chức, làm một viên quan thất phẩm nhỏ nhoi, lại đắc ý, vênh váo đến mức này, ánh mắt y càng khinh thường hơn trước, nguyên lai đây mới là nhân tài của triều đình, trụ cột của xã tắc!” Ta nghĩ giữa ta với Lương đại nhân vốn không có giao tình gì, nếu như người không sợ nhục nhã, thì đương nhiên ta cũng không sợ người giáo huấn.” Y lạnh lùng nói.

“Người!” Lương Thế thở hổn hển, gân xanh bốc lên, mặt đỏ bừng, vừa định ra lệnh gia phó thì sĩ tử mập bỗng kéo lấy y tụ của hấn, nói nhỏ vài câu bên tai.

Chung Nhuận nghe không rõ tên đó nói gì, chỉ thấy Lương Thế đầu tiên là lắc đầu, tiếp theo gân xanh chìm xuống dưới, trên trán lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, thô mi (lông mày thô) xoắn lại, ánh mắt trừng trừng, thần tình không thể tin được, sau đó sắc mặt hết đỏ rồi lại xanh, hết xanh rồi lại trắng? Hấn vội mở ra một tấm vải bố, nhìn rất đẹp mắt.

Không biết là đã xảy ra chuyện gì, y chỉ biết tên Lương Thế kia thấp giọng nói vài câu với ma điểm sĩ tử, tiếp theo đó vội vàng lui lại, nói là chạy trốn chết cũng không quá.

Chuyện gì đây? Tình huống đột nhiên chuyển biến, những tưởng rằng hôm nay y nháo đến vậy, chắc chắn sẽ chuyện không may, không ngờ nó lại kết thúc dễ dàng như vậy, nhìn bóng dáng Lương Thế đang chạy thục mạng như người bị đốt, Chung Nhuận cảm thấy khó hiểu.

“Có lẽ là hấn nao núng, dù sao nếu không may xảy ra chuyện gì, một mình hấn không đảm đương nổi.” Triệu Tường Dư cười nhạt: “Chung công tử, chúng ta tiếp tục đi thôi, không đáng để cho những kẻ chỉ biết suốt ngày ăn chơi trác táng như tên đó làm mất nhã hứng.”

Trong lòng Chung Nhuận còn đang nghi hoặc về hành động của Lương Thế, y mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng, bất quá, nếu sự tình đã được giải quyết, thì cũng không cần phải tiếp tục truy xét làm gì. Y lắc đầu, đem nỗi ngờ vực quăng ra sau đầu, tiếp tục đi lên núi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-hoa-thinh-khai>